

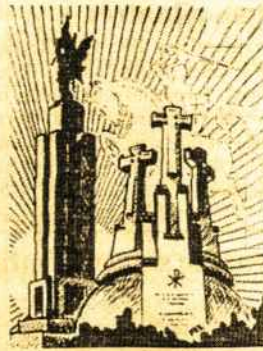
TĖVIŠKĖS AIDAI

Serving the Lithuanian Community for over 51 years

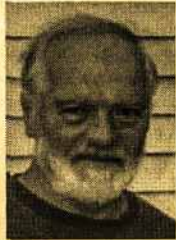
Nr 19 (2395) 2007 SPALIS - OCTOBER 3

This fortnightly newspaper was mailed on Wednesday, October 3, 2007

mgestautas@hotmail.com

ŠVČ MERGELĖ MARIJA
kun. J.N. Petraičio, MIC aliejinė tapyba
Buenos Aires, Argentinoje, 1974 m.

Kun. Antanas
Saulaitis SJ.

Apie lietuvių parapijas JAV

(Sutrupinta iš "Draugo")

...

...Kai gresia pavojus senąjį savo bažnyčią bei parapiją prarasti jas apjungiant ar mažinant bažnyčių skaičių, žmonės atsiliepija įvairiai. Gražus Čikagos ukrainiečių pavyzdys. Jie centro šiaurėje turėjo senas stačiatikių ir katalikų bažnyčias. Žmonės išsikėlė į priemiesčius, viskas nyksta. Abi bendruomenės karštai tarėsi ir nusprendė kurtis toje pačioje vietoje. Verslininkai ir kiti pajėgūs asmenys padėjo supirkti krautuves, gyvenamus namus, juos atnaujinti, pritraukti jaunas poras ir šeimas kaip tik tuo metu, kai žmonės pradėjo grįžti į miestą, o ne plėtėsi toliau į kukurūzų laukus. Dabar visi žino apie „Ukrainian Village“, prestižinę miesto centro apylinkę - ir dvi gyvas parapijas...

Pavyzdingas atvejis - Šv. Andriejaus parapija Filadelfijoje. Jau buvo pradedanti mažėti ir silpnėti, o lietuviai susiėmė. Gražiai sutapo ir su apylinkės „gentrifkacija“, perėjimu į brangų rajoną prie pat miesto centro. Kai kunigų klebonijoje neliko, apgyvendino parapijiečius tiek bažnyčios pastatams užtikrinti, tiek nuolatinei sodybos gyvybei užtikrinti. Visai neseniai Pietų Bostono lietuviai ištraukė savo Šv. Petro bažnyčią iš panaikinamų sąrašo. Abiejų šių parapijų likimo paslaptis yra jau susikūrusi tikinčiųjų bendruomenė, glaudžiai bendradarbiaujanti, svetinga visiems lietuvių kilmės žmonėms, naujesniems imigrantams. Sielovadinė aplinka ir priežastis skiriasi nuo „politinių“ motyvų bei spaudimo.

...Turbūt neišgyjanti žaizda lietuviams yra Šv. Jurgio bažnyčia Čikagoje, pati šios didžios kolonijos seniausia, galima sakyti, visų 14-os parapijų motiniškoji. Uždaryta savo 99-taisiais metais ir netrukus nugriauta. Būtų buvę įmanoma patį pastatą išsaugoti, pvz., jeigu būtume radę, kas apsiimtų steigti lietuvių religinio meno muziejų. (Italų kilmės klebono ir lietuvių talka bažnytinių reikmenų buvo išsiųsta į kaip tik iš sovietijos išsilaisvinančią Lietuvą.) Panašiai ateitis gresia pačiai seniausiai, *Shenandoah* (irgi) Šv. Jurgio bažnyčiai. Sprendimai nusileidžia iš aukščiau, jau sudaryti pasauliečiams nežinomi sandėriai dėl ateities, kai imama kažką aiškintis. (Prisimena vis japonų katalikų pasauliečių atvejis, 150 m. priešpaudos laikais išsaugojusių tikėjimą iš kartos į kartą grynai savo jėgomis ir Dievo globa).

Šio straipsnio pradžioje ukrainiečių kunigų istorija aprašyta ne dėl jų pačių, o kaip bažnytinės administracijos veiklos atspalvis. Vis vien vyskupas atsako už savo vyskupiją, nors kitaip, negu prieš Vatikano II Susirinkimą, pabrėžusį bendrą atsakomybę už vietinę ir visuotinę Bažnyčią. Kaip gan dažnai girdime, Bažnyčia nėra demokratija. Ji hierarchinė. Žinoma, dar lieka visos bendruomeniškumo klausimas, kuris net pagal Bažnyčios teisybę suteikia balsą tikintiesiems.

Pats vyskupas, aišku, nevaldo ir nesprenžia visko, nors jam tenka atsakomybė. Didesnės vyskupijose jam talkina įvairiausios įstaigos, pareigūnai, komitetai, raštinės, kurios, kaip amerikietiška sakoma, turi savo gyvenimą ir programą, kiek atokesnę nuo sielovados apkasų.

Labai aktualus pavyzdys yra Vaterburis (Konektikuto valst.). Šv. Juozapo parapija. Bažnyčia statyta 1894 m., klebonija irgi maždaug tuo pat metu. Staiga vyskupijos pareigūnai pranešė, kad ketina nugriauti kleboniją, nes pataisyti ją būtų labai brangu. Parapijiečiai prieš porą metų išdažę, stogą sutaisę savo jėgomis, svarsto, kaip pastatą panaudoti, kai jau dešimtmetį nėra ten gyvenančio kunigo. Visai nekreipiant dėmesio į pastato būklę, būtų galima klausti, ar neįmanoma su parapijiečiais atvirai pasitarti, o ne pristatyti iš anksto nuspręstą išeitį? Ar parapijiečiai yra ganytojo avys ar Kristaus mokiniai, bendrakeleiviai? Ką laimi visa Bažnyčia, kai durys ir žodžiai atviri?

...

Kitataučiai žino, kad ne visi lietuviai yra pėsti. Prieš kelis dešimtmečius buvo tiriamos 44 tautybės, suvesti duomenys apie savosios kalbos vartojimą JAV bažnyčiose. Apžvelgtos visos bažnyčios, ne tik katalikų, bet ir stačiatikių, protestantų, kitų bendruomenių. Per šimtą metų ilgiausiai savo kalbą pamaldose išlaikė armėnai, graikai, ukrainiečiai. Visos trys tautybės turi savo (Rytų) apeigas, jos nėra Romos katalikai. Keturtoje vietoje - pirmoje iš katalikų ir protestantų - buvo lietuviai. Studijoje net rašoma, kad lietuvių kilmės žmonės reikalauja, kad sekmadienį Evangelija būtų skaitoma ir lietuviškai, nors nė vienas dalyvis kalbos nesprenčia.

Ar reikia sąlygų?

Kartais apie tą mums brangų lietuviškąjį gyvenimą besišnekant, apgailestaujant, kad per mažai arba netaip padaryta, kaip koks blykstelėjimas prasikiša pasiteisinimas, kad sąlygos buvusios labai nepalankios...

Esama tūkstančiai pavyzdžių, rodančių, kad ir blogiausiomis sąlygomis atliekami dideli darbai, jei rimtai užsimota ir kantriai dirbama. Štai čia prisimintina pokarinių išėivių lietuviškoji veikla, prasidėjusi sugriautos Vokietijos barakuose, vėliau persikėlusį į emigrantų šalis ir išsišakojusį visuose pasaulio žemynuose. Gyventa ir dirbta labai skirtingomis sąlygomis ir suspaustose stovyklose, ir nuomojamuose kambarėliuose, ir savuose namuose jau su visais patogumais, geromis susisiekimo bei ryšių priemonėmis. O tos palankios būtines sąlygoms, gerėjo ir lietuviškoji veikla? Įdomu būtų palyginti, pasvarstyti. Tuo klausimu, žinoma, jokių statistikų nebuvo daryta. Iš tikrųjų čia ne statistikų reikalas, nes kas iš to, jeigu žinotume, kiek kuris laikotarpis ką davė, o nesidomėtume, kas padaryta ir kodėl buvo daroma? Nebeskaičiuojant nei vardu, nei laikotarpiu, prisimintini tik tie laisvalaikiai ir savaitgaliai, kurie daugelį metų sudurstė tą įvairialypį lietuvišką gyvenimą.

Nors ne vien tik airių kilmės vyskupai vadovauja JAV bažnyčioms, lietuviai yra didelė mažuma. Beveik pusė JAV katalikų yra „hispanikai“ - Meksikos ir kitų Lotynų Amerikos šalių. Šeštadalis katalikų yra lenkų kilmės. Ypatinga vieta tenka afroamerikiečiams. (Čikagos arkivyskupija aplinkkraščius ar veiklos plakatus atsiunčia trimis kalbomis - anglų, ispanų, lenkų - ir visai neseniai gegužės vėjais - lietuvių).

Ilgą laiką užsienio lietuvių vyskupu buvo vysk. V. Brizgas, gyv. Seserų Kazimieriečių globojamas Čikagoje. (Jo veiklumas ar vadovavimo pobūdis būtų atskira istorikų studija). Jo įpėdinis vysk. Paulius Baltakis OFM dalyvaudavo JAV vyskupų konferencijoje, posėdžiuose, asmeniškai draugavo su vyskupais, pažino ir bendras JAV Bažnyčios problemas bei viltis. Tai padėjo aprūpinti parapijas kunigais, vystyti sielovadą, derinti veiklą (įskaitant per Lietuvų Katalikų Religinę Šalpa pagalbą Lietuvai

Gyvojo Rožančiaus Brolija spalio mėnesi meldžiasi, kad šv. Rožančiaus kalbėjimas būtų gyvas mūsų lietuvių tarpe.

Nebūtų tikslu viso šito darbingo laiko vadinti sąlygomis, nes tai buvo vienintelis laikas patriotiškai reikštis ir ką nors naudingesnio tėvynės labui padaryti. Ne vienam prirėkė ir naktinių valandų, apie kurias ypač kalba rašytojai, menininkai, kiti kūrėjai. O jų būta nemažai. Užtektų tik enciklopedijų tomus pavartyti, kad bent su dalimi jų susipažintume. Tai laisvalaikio darbuotojai, lietuviškojo gyvenimo judintojai, *savanoriai, plaušantys be jokio apčiuopiamo atlyginimo...*

Daugelis išėivių tą laisvalaikio veiklą laikė pagrindiniu savo gyvenimo turiniu, kai darbovietės tebuvo uždarbiavimui reikalingos. Retesni atvejai buvo susidraugavimai su įmonių ar įstaigų bendradarbiais, nes užteko savos lietuviškos visuomenės, ir niekam kitam nebuvo laiko. Labai žiūrėta, kad vieni nuo kitų per daug nenutoltume. Kiekvienas atsiskyrėlis ženkliu bendruomeninį nuostolį. Augant jaunajai kartai tas uždaramas nyko, bet įprastos veiklos būdas ir atskirų užduočių tempai liko tie patys. Kaip ten bebūtų, tie savanoriški laisvalaikio darbai buvo ir lieka didelis tautos kapitalas, kurio nuošimčiai stipriau prisideda prie šviesesnio rytojaus kūrimo

ČS "Tėviškės Žiburiai"

ir savitarpio pagalbą, bendravimą su JAV lietuvių kunigų Vienybe, su Lietuvių Bendruomene visose šalyse).

Prel. Edis Putrimas (Toronte) perėmė vysk. Baltakio pareigas, dažnai lankydamasis Lietuvoje ir sukdamas ratą apie viso pasaulio lietuvius. Kaip jis pats rašo, jis atsiduria tos dvikomo tarp lietuvių parapijiečių ar visuomenės ir parapijas bei bažnyčias mažinančių vyskupijų ugnyje. Jį koneveikdami galime nusikirsti galvą ir tada stebėtis, kodėl kelias toks sudėtingas.

Istorija liudija, kad lietuviai pajėgūs. Ugdydami krikščionišką sąmonę ir susiklausiusiai veikdami, galima sielotis ne tik dėl istorinio paveldo, bet ir Gerąja Naujiena dalytis su apie ją nedaug girdėjusiais, priimti ir dalytis su naujomis kartomis bei imigracijos „bangomis“. Geri ryšiai su kitomis tautybėmis, vietinėmis parapijomis, vyskupija, vienuolijomis, katalikiškoms švietimo įstaigoms yra kaip garsiakalbiai mūsų bylai. Kiti žinos, kad nesame atskaldinai ar užsidarę, o norime įnešti kažką savo į šios Bažnyčios gyvenimą.

Žmogus siekia savo gyvenimo pilnatvės

Kokie žemiškieji atradimai negali šito jo siekimo patenkinti. Tik atradęs Kryžių, jis tai gali pasiekti, nes per Kryžių jis atras Dievą atras žmones, atras pats save. Tėvas mirdamas sūnui paliko knygą: "Surask ją, būsi laimingas". Po mirties sūnus surado tą knygą. Ji buvo parašyta jam nesuprantama kalba. Jos pirmajame puslapyje buvo įrašyta: "Dar manęs nesuradai, kol manęs nesupratai ir nepamilai". Pradėjo mokyti tos kalbos, kad galėtų knygą perskaityti. Tai buvo nuostabi knyga. Ji paaikšino visus gyvenimo neaiškumus.

Iš jo Eminencijos Vincento Sladkevičiaus užrašų (1963-1970)
"Katalikų Kalendorius"

Režisierius Arūnas Matelis į negyvenamą salą pasiimtų Šventąjį Raštą

- Kokia knyga jums svarbiausia?
- Šventasis Raštas. Nors esu perskaitęs daugybę knygų, vienintelė knyga, prie kurios nuolat grįžtu, yra būtent Šventasis Raštas. Nemanykite, kad aš jį skaitau kasdien ir iš eilės. Tiesiog kartkartėmis atsiverčiu bet kurią vietą ir perskaitau kelis puslapius.

Arūnas Matelis

Šventasis Raštas padeda suprasti, koks netobulus yra žmogus ir kiek daug prasmingų dalykų galima nuveikti gyvenime. Jis taip pat padeda suprasti, pažinti save ir pasaulį.

Skaitydamas Šventąjį Raštą aiškiai suvoki, kad pasaulyje yra kur kas svarbesnių dalykų už atlyginimą, automobilį, atostogų kelionę, darbą, garbę ir šlovę.

- Be Šventojo Rašto, kokias dar knygas skaitėte pastaruju metu?

- Pastaruju metu vis dažniau atsiverčiu tas knygas, kurias kažkada esu skaitęs. ...Kai tik randu laisvą minutę, atsiverčiu anksčiau patikusius Hermanno Hesse, Franzo Kafkos kitų klasikų kūrinių epizodus, skyrius, fragmentus.

(Sutrupinta) "Ekstra"

Lietuvių tautos naikinimas - planingas

Bronius Nainys (Sutrupinta iš XXI Amžiaus Horizontali)

... „Stipri ekonomika ir klestinti visuomenė ar nenstanti ir patirianti socialinius kataklizmus Lietuva? Tautinis grynumas ar atvira, pasitikinti savimi margaspalvė visuomenė? Kurį scenarijų pasirinkti Lietuva? Apskritai, ar Lietuva pasirengusi rinkintis? - klausia... Lietuvos didžiausias dienraštis.

... Jau iš šių kelių įvadinųjų sakinių skaitytojai pasidaro aišku, kad, pagal jį, Lietuva suklestės tik sukūrusi margaspalvę visuomenę, tik atmiešusi lietuvių tautą kitataučiais ateiviais. Tik jie padarys Lietuvą stiprią ir ekonomiškai klestinčią valstybę. ... Ir dienraštis pyksta, kad kol kas Lietuvos valdžios kitataučių ateivių nenori įsileisti ir kad Lietuvos, „kaip ES šalies, visuomenėje rasizmas ir ksenofobijos apraiškų per daug“.

... Rusai, gudai, moldavai, ukrainiečiai, kurie, pagal imigracijos įstaigų duomenis, dabar jau būriais pradėjo plūsti į Lietuvą, ... Tai ne koks nors nesąmoningas „Lietuvos ryto“ vedamojo nusitaikymas, bet net džiugus ryškinimas vieno iš lietuvių tautos naikinimo plano dalių. Ir iš dalies atsakantis į klausimą, iš kur šis planas atsirado ir kas jį vykdo. Taip ir aiškėja, kodėl nelabai kam, nei iki šiol buvusios visom trim Lietuvos valdžiom, nei ketvirtajai-žiniasklaidai, rūpi stabdyti šurpiai gausių lietuvių bėgimą iš Lietuvos. Ypač jaunų, darbingų, įvairių darbų mokačių vyrų bei moterų. Juk taip kuriasi labai patogi padėtis, kuri, pagal „Lietuvos rytą“, iš Lietuvos darbo rinkos iššlavus elektrikus, lentpjūvių darbininkus, laivų montuotojus, metalo pjaustytojus, staklių derintojus, šaltkalvius, mūrinius, plytelių klojėjus, slaugytojas ir net gydytojus, sudaro sąlygas praversti vartus darbo jėgos imigracijai. Todėl belieka tik ta padėtimi pasinaudoti, į jų vietas kviesti darbininkus iš už Lietuvą dar skurdensio užsienio, jais miešti lietuvių tautą ir taip kurti „ryto“ vadinamą margaspalvę visuomenę. O taip daryti reikia skubiai, kad tų darbo vietų nespėtų užimti, ko gero, atsikvošėję ir susigalvoję grįžti naujo patyrimo užsienyje įgiję lietuviai. Ir štai Jums, Lietuvos partizanai, miško broliai, dar viena „padėka“ už dešimties metų karą prieš okupantą Sovietų Sąjungą ir Lietuvos išgelbėjimą nuo rusų

antplūdžio. „Lietuvos rytas“ dabar siūlo valdžioms nutiesti jiems lengvesnį kelią.

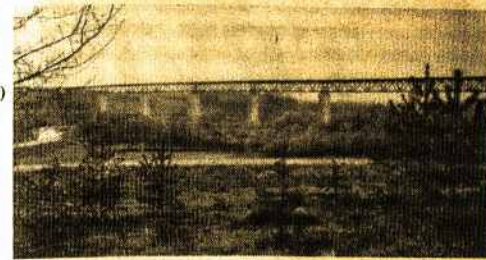
Ir, deja, ne jis vienas. Tai tik bendro lietuvių tautos naikinimo plano dalis. Taša okupanto sukurto ir nepanaikinto Lietuvai nepriklausomybę atgavus „homo sovieticus“ plano. Subtiliai, nejučiomis ir beveik nepastebimai jį perėmė ir tšė milijoninis Soroso Atviros Lietuvos fondas, lyg ir gera darydamas Lietuvos valstybei, tačiau, be abejo, žalingas lietuvių tautai. Netrukus atsirado pilietinės visuomenės kūrėjų, šūkiu *patriotas – idiotas* iš Lietuvos mokyklų išgūję nepriklausomybės pradžioje pradėtą tautinį auklėjimą ir jo vietoje įgrūdę pilietinį auklėjimą. Kelio prasydamui buvo pakeistas ir tautinės vertybės puoselėjantis švietimo ir mokslo ministras Zigmas Zinkevičius. Į plano rėmus telpa ir užsienyje gyvenančių lietuvių nupilietinimas. Užmojis atimti išieiviams Lietuvos pilietybę ir, atskyrus juos nuo valstybės, kai jie tai valstybei daug gero yra padarę ir dar gali padaryti, taip apskinkinti ryšius su lietuvių tautos kamieniu tėvynėje yra jau protu sunkiai

Ypač koptus paskiausias vidaus reikalų ministro Raimondo Šukio pasirašytas dokumentas, atimantis neseniai atsikovotą, net Konstitucinio Teismo

Šiluva

(Ištrauka iš specialiaus leidinio)

Šiluvos seniūniją puošia vienas iš aukščiausių ir ilgiausių geležinkelio tiltų Europoje - Lyduvėnų tiltas (pastatytas 1916 m., ilgis - 599 m. aukštis - 42 m)

Koplytėlė su bokšteliu (XIX a.), Šiluvos seniūnija, Akmenės k. Šalia kelio Šiluva - Žaigyns

...Varpo skambėjimu Šiluva palydi dieną istorijon, tarsi dar vieną karoliuką užverdama ant atkalbėto amžių rožančiaus. Varpo dūžiai nubanguoja viršum tamsėjančių miškų

Sakydami:
Tebėra Žemaitijoje toks Šiluvos miestelis. Su šventaisiais ir mirtingaisiais. Su didžiuoju Marijos Apsireiškimo akmeniu. Su aukštinė šlovės karūna Ir kruvinu kančių vainiku. L. Jurša

pripažintą Lietuvos pilietybę okupanto iš Tėvynės išvytiems ir visą okupacijos laikotarpį dėl Lietuvos valstybinės nepriklausomybės kovojusiems pokario išieiviams bei jų palikuoniams. Ir dar būdinga: atėmėjai yra kaip tik buvę komunistų partijos nariai, Maskvos paslaugūnai, visus tuos metus prieš Lietuvos nepriklausomybę nusiteikę, dabar į Lietuvos valdžias įsiropštę „autoritetingi“ pareigūnai. Kaipgi neatims, nes šie išieiviai dabar ir yra patys stipriausi lietuvių tautos bei jos vertybių puoselėtojai, lietuviybės išlaikytojai išieivijoje ir tokių pačių tikslų siekiantys tėvynėje. Prie lietuvių tautos naikinimo plano prijungę dar ir žlugdymą lietuvių kalbos, užgožiant ją svetimžodžiais, jau matysime visą šio vykimo apimtį bei eigą.

Tik ten, kur tokių nesąmonių tvarinys gali nuvesti. Niekur kitur, bet tik į karštą. Pirmą - lietuvių tautą, o paskui - ir be lietuvių likusią Lietuvos valstybę. Todėl ir nenustabu, kad paskiausiu laiku jau daug taurių lietuvių iš įvairių visuomenės pakopų pradeda išsakyti didelį savo susirūpinimą lietuvių tautos bei jos susikurtos valstybės ateitimi, jos likimu. Pagrindinis jų dėmesys - Lietuvos valstybės samprata, jos tikslas ir ypač pareigos atžvilgiu lietuvių tautos. „Lietuva - lietuvių valstybė... Jos žmonės - lietuviai. Draši, darbšti ir išmintinga tauta... Ir mes tęsiame jos gyvenimą, kurdami buvimą savo žemėje ir užtikrinančias sąlygas ateities kartoms...“ - skelbia Lietuvos centro partija savo pareiškime apie puoselėjamas vertybes, kalbėdama apie

valstybės ekonominį vystymą. Jau praėjusioje mano skiltyje minėtas, visą gyvenimą aukštosiose mokyklose dirbęs prof. Bronius Genzelis, susirūpinęs lietuvių tautinio auklėjimo sritimi, didelę spragą mato Lietuvos vidurinėse mokyklose. „Į aukštąsias mokyklas ateina vis daugiau jaunuolių, kurių žinios apie savo krašto praeitį gana blankios... Jie ruošiami būti europiečiais, amerikiečiais, bet tik ne lietuviais...“ sako mokslininkas, teigdamas, kad toks jų auklėjimas yra tik didelė paskata išsibartuoti po pasaulį. (Bernardinai.lt, 2007 07 12) „Labai savalaikė mintis“, - pritaria vienas jo straipsnio skaitytojų. Jeigu ugdysime žmogų, nežinančią savo šakų, neturintį žinių apie savo šalį, be patriotinio auklėjimo, bus blogai. O mūsų jaunimo patriotinis auklėjimas pasibaigia Dainų švente, pažymi šis skaitytojas.

„Lietuva ir taip miršta - tai dar ir likusių saviškių atsisakykim. Tokioje padėtyje, kokiaje dabar yra Lietuva, turėtume saugoti kiekvieną lietuviško kraujo lašelį. Lietuvių kilmės asmenims pilietybės gavimui, tiksliau - išlaikymui ar patvirtinimui turi būti sudarytos kuo palankesnės sąlygos... Ypač vaikams... Čia dviguba pilietybė būtina. Tokias nuo proto nuokausias įstatymas mes ir vaiko teisių konvencija pažeidžiame...“ - rašo vienas pilietis, atsiliepdamas į vidaus reikalų ministro Raimondo Šukio siūlomą Seimui priimti įstatymą.

Iš visos širdies pritariu šiuos lietuvių tautos ir Lietuvos valstybės skaudulius keliantiems bei ryškintiems tauriems lietuviams patriotams, ypač siūlanties stabdyti lietuvių tautos naikinimą tautinį auklėjimą įvedant į Lietuvos mokyklas, tačiau labai abejoju jų siūlymo pasisekimu. Jau daug, daug kartų apie tai aš pats esu rašęs ir kalbėjęs, tačiau be pasekimų. Lietuvių tautos naikinimas pilietinės visuomenės kūrimo būdu, tam tikslui panaudojant ir pačią svarbiausią jaunimo auklėjimo įstaigą - Lietuvos vidurinę mokyklą, jau yra įsišaknijęs tiek, kad nusiteikimui pakeisti reikia jau tikros revoliucijos ir dabartinėse valdžiose, ir tokioje zinasklaidoje, kaip, pvz., „Lietuvos rytas“. Tuo labiau, kai lietuvių tautos naikintojai atidarė dar du naujus „frontus“ - pasikėsino išieivinti atimti Lietuvos pilietybę ir lietuvių tautos miešimo kitataučiais. Ypač ateiviais iš Rytų. Kas šią lietuvių tautos ir Lietuvos valstybės išlikimui būtiną revoliuciją įvykdys?

TĖVIŠKĖS AIDAI

ABN 59 479 733 423

18 Henry St., Kensington, Vic. 3031. Tel. 9376 7355.

Published by the Australian Lithuanian Catholic Federation

Redaktorė Marija Augustinienė, email: mgestautas@hotmail.com

Nežiūrint, kad mažėjantis prenumeratorių skaičius ir nuolat didėjančios leidybos išlaidos, prenumeratas kainą metams liks ta pati - Australijoje \$45, užjūryje \$A90.

Esame dėkingi visiems, kurie kasmet šalia prenumeratorius paskiria auką, ir kurie nepamiršta T4 savo palikimuose. Tokios visos aukos leidžia laikraščiu gyvuoti. Skelbimai už skilties vieną cm \$4. Užuoautos ir padėkos nuo \$25. Prašome čekius rašyti vardu "Tėviškės Aidai". (Please write cheques in name of "Teviskės Aidai") Nuolatiniams skelbėjams daroma nuolaida.

Už skelbimų ir pasirašytų straipsnių turinį neatsakome. Redakcija korespondencijas trumpina ir taiso savo nuožiūra.

PLANINĖS SUMAIŠTIES SEIME DAUGĖJA

Edmundas Simanaitis

Pasak žiniasklaidos bene septyniolika „darbičių“ tautos atstovų, rinkėjų valia patekusių į Lietuvos Respublikos Seimą, o pora iš jų - europarlamentarai, pagal seną dar nepamirštą sovietmečio formulę „partijai pašaukus, širdžiai paliepus“ darnia grupe, išbildejo į Maskvą gal pasiguosti, gal pagalbos paprašyti dėl tariamų piliečių teisių pažeidimų iš sovietų narvo ištrūkusioje Lietuvoje. Kelias anaipol ne naujas, ne nauji ir provokacijos tikslai.

Kai du žymiausi XX amžiaus diktatoriai Stalinas su Hitleriu naujaip sukarpė Rytų Europos žemėlapi, lemtingaisiais 1940-aisiais tuo keliu atbarškėjo, atjojo, atkulniavo į mūsų šalį nekviestas gausios divizionų apšiurusių, praalkusių „vaduotojų“. Kremliaus atsiųstas emisaras Dekanozovas veikiai parinko iš vietinių „liaudies atstovų“ grupę, kuri tuo pačiu keliu buvo nuvežta Maskvon „prašyti“, kad jau okupuotą Lietuvą „priimtų“ ir sovietinį „sojūzą“. „Prašytojai“ parvežė Stalino saulę, kuriai šviečiant Lietuva neteko trečdaliu savo gyventojų.

Ką parvežė dabartiniai „prašytojai“ iš Maskvos, matyt, bus viešai paskelbta, nors bergždzia būtų tikėtis, kad bus atskleistas gautų instrukcijų turinys. „Artimojo ušienio“ spectarnybų parengti Lietuvos „gelbėtojai“, jei ir neįvykdo iki galo gautos užduoties, tai sumaištis demokratiją brandinti pradėjusiai šaliai sukelia daug ir, svarbiausia, toji sumaištis nuolatos pakurstoma, kad tik neužgestų.

Verta panagrinti šią istoriją nacionalinės teisės požiūriu. LR Konstitucijos 59 str. byloja, kad Seimo nariai, eidami pareigas vadovaujasi „Konstitucija, valstybės interesais, savo sąžine ir negali būti varžomi jokių mandatų.“ Kuo vadovavosi

seimųnų grupė, organizuotai išvykdamą į svetimą, beje, nedraugišką Lietuvai šalį, iš kurios nuolatos pasigirsta balsų apie siekius susigrąžinti prarastas, anksčiau okupuotas svetimų valstybių teritorijas?

Gal buvo remtasi Konstitucija? Bet Pagrindinio įstatymo 69 str. išvardytos dvi dešimtys Seimo funkcijų, tačiau nėra net užuominos apie Lietuvos Seimo frakcijos ar grupės Seimo narių ir net pavienių narių poreikį, būtinybę ar galimybę spręsti bet kokius Lietuvos Respubliką liečiančius klausimus svečioje šalyje.

Gal vadovautasi valstybės interesais? Kokios valstybės- Lietuvos ar Rusijos? Jei Lietuvos, tai LR Seimo statuto 11 str. labai aiškiai nurodo parlamentarų veiklos tvarką, išvykstant į užsienį: „Jei Seimo valdyba komandiruoja į tą patį renginį ne mažiau kaip du Seimo narius, šie Seimo nariai sudaro grupę ir Seimo valdyba turi paskirti grupės vadovą.“ Tiesiog būtina išgirsti kokias argumentais Seimo valdyba pagrindė tokios didelės grupės išvykimą į užsienį? Juk išvyko pusė didžiausios Seimo frakcijos narių! O jeigu Seimo valdyba apie tokios išvykos rengimą nieko nežinojo? Neįmanoma patikėti, kad toks savivaliavimas galimas demokratinės valstybės parlamente. Peršasi išvada, kad „artimojo užsienio“ spectarnybos tokios Seimo suirutės fakto labai reikėjo, siekiant parodyti Lietuvos valdžios negebėjimą tvarkytis be „vyresniojo brolio“ pagalbos.

Kita vertus, ten pat rašoma, kad „Seimo narys, komandiruotas vienas ar vienas išvykęs į užsienio kelionę, kuriai buvo pritarusi Seimo valdyba, arba Seimo narių grupės vadovas, grįžęs iš užsienio komandiruotės ar kelionės, kuriai buvo pritarusi Seimo valdyba, ne vėliau kaip per

(Nukelta į 4 psl)

3

“Policija nėra bedantė. Bedančiai yra įstatymai”

Padėtis Lietuvos keliuose tragiška. Tai, kas vyksta mūsų autostradose ir vieškeluose, vis labiau verčia susimąstyti: ar tai nėra tautos genocidas, kurio kaltininkai - ne išorės priešai, o mes patys? Kone kiekvieną dieną žinių laidoje išgirstame: avarijoje žuvo arba sunkiai sužaloti žmonės. Statistika liudija: per septynis šiuo metų mėnesius Lietuvoje užfiksuoti 3707 įskaitiniai eismo įvykiai, kurių metu žuvo 402, sužeisti 4654 žmonės. Tai trečdaliu daugiau nei per tą patį laiką pernai. Ką daryti, kad ši liūdna situacija pradėtų keistis į gerąją nei, kad Lietuvos pakelėse matytume mažiau žvakių ir gelių kreplėlių. **Aplie tai kalbamės su Lietuvos policijos eismo priežiūros tarnybos viršininku Sauliumi SKVERNELIU. (Sutrupinta)**

Avaringumas Lietuvos keliuose pasiekė kritinę ribą. Tai, kas vyksta mūsų magistralėse ir plentuose, miestų gatvėse ir kaimo vieškeluose, vis dažniau vadinama „karu keliuose“. Kokias išvėltumėte šio reiškinio priežastis?

Eisme dalyvauja keli komponentai: žmogus, transporto priemonė ir kelias. Visi trys komponentai turi lemiamos įtakos eismo saugumui. Šiandien silpniausia iš trijų išvardytų grandžių yra žmogus... Taigi eismo saugumo kultūra ilgą laiką nebuvo diegiama. Negana to, susiformavo stereotipai, kad vairavimas nepaisant taisyklių yra šaunumo, „kietumo požymis“... Per keliolika metų užaugo nauja, gana agresyvi karta, kurios agresija pirmiausia išsilieja atsisėdus už automobilio vairo. Deja, būtent jaunimas dažnai nesuvokia ir net nebando suvokti, kas yra eismo kultūra ir saugus eismas... Kitas saugaus eismo komponentas - kelias. Lietuvoje jie palaipsniui gerėja. Tačiau dar lieka daug problemų, pavyzdžiui, avaringų sankryžų, kuriose yra tiesioginis kelių susikirtimas... Taip pat būtina kuro daugiau kelių ruožų apšviesti, įrengti įvairias inžinerines priemones (atitvaras ir pan.). Trečiasis eismo komponentas - automobilių parkas. Čia problemų taip pat labai daug.

Žvelgiant į eismo įvykių statistiką, kyla klausimas, ar policija pajėgi kontroliuoti padėtį keliuose? O gal pareigūnai yra bejėgiai sutramdyti vis įžūlėjančius girtuoklius ir neatsakingus pienburnius, sėdančius už vairo?

Išties neretai tenka išgirsti priekaištų, kad policija yra „bedantė“ kovoje su kelių chuliganais. Tačiau policijos „dantys“ yra veiksmingi įstatymai, kurie šiuo metu, deja, ir yra „bedančiai“... Tačiau važinėjantys girti arba viršijantys leistą greitį keliasdešimčia kilometrų turi pajusti visą sankcijų griežtumą... Kaip

žmogų. Kai jie priimi dar vieną sąmoningą sprendimą - grįžti.

Atrodo, kad jau įpratome tiesiog laukti. Laukti, kol pagerės gyvenimas, padidės atlyginimai, sugrįš emigravusieji...

Nejučia apima keistas jausmas, kad palyginti su kitomis Rytų Europos šalimis vis labiau pamažu panašėjame į sočius ir viskuo patenkintus vakariečius. Ir žinoma visai ne todėl, kad iš tiesų būtume sotūs ir viskuo patenkinti, bet veikia atbukę ar atbukinti ir nusivylę viskuo, kas vyksta aplink mus ir su mumis.

Ir taip eilinį kartą kyla klausimas - kokio masto ir kaip giliai juntama turi būti spauda, kad kiltų noras ką nors keisti. Ne pabėgti, ne iškeikti, ne atsiriboti ar toli „pasitūsti“ visus kitaip matančiuosius ir matančiuosius, bet iš tiesų veikti ir priimti atsakomybę už savo veiksmus.

Bernardinai.lt

pavyzdys galėtų būti kaimynai latviai, radę politinės valios ir sugriežtinę atsakomybę už sunkius kelių eismo taisyklių pažeidimus. Dar visai neseniai Latvija žuvusiųjų keliuose skaičiumi lenkė mus ir buvo blogiausioje padėtyje iš visų Europos Sąjungos šalių. Padėtis iš esmės pagerėjo, kai kardinaliai pasikeitė nuobaudų sistema. Neblaiviems vairuotojams pradėtas taikyti areštas (nuo penkių parų ir daugiau), automobilio konfiskavimas, teisių vairuoti atėmimas ilgam laikui. Sociologinės apklausos liudija, kad dabar Latvijoje vairuotojai išgėrę vengia sėsti prie vairo pirmiausia todėl, kad bijo pakliūti už grotų, prarasti automobilį. Manau, kad vairuotojas, sulaikomas neblaivus už vairo trečią ar ketvirtą kartą, tikrai turėtų keliauti už grotų ilgesniam laikui bei prarasti automobilį. Vien konfiskuoti automobilį nepakanka - jį praradęs girtuoklis už kelis šimtus litų nusipirks kokią griuveną ir toliau kels mirtiną pavojų sau ir aplinkiniams. **Šalies žiniasklaidoje daugėja saugų vairavimą propaguojančios socialinės reklamos. Diskutuojama, ar ji pakankamai efektyvi. Pasigirsta balsų, kad tokioje reklamoje vertėtų rodyti ir eismo įvykių žiaurių pasekmių nuotraukas - esą tokia reklama būtų įtaigesnė.**

Reklama turi būti pakankamai žiauri, kad pasiektų žmogaus sąmonę. Jei prašysime: „Vyrai, moterys, būkite geri, nevairuokite išgėrę“, - tokia reklama nieko nepasieksime. Poveikį daro pamatyti žiaurus vaizdai, avarijas padariusių vairuotojų prisipažinimai, eismo įvykiuose suluošintų, savo artimųjų netekusių žmonių pasisakymai. Manau, kad tik tokia socialinė reklama, transliuojama ilgą laiką, gali padėti žmonėms suvokti, jog neatsakingai elgdami už vairo, jie per kelias sekundes gali sugriauti savo ir kitų gyvenimą.

Vienas dažniausių vairuotojų nusizengimų - viršijamas saugus greitis. Daugybė vairuotojų lieka nubausti, nes su juos sulaikiusiais pareigūnais geba susitarti, duoda kyšius. Ar šios problemos nesumažintų masinis automatinis greičio matuoklių diegimas šalies keliuose, ir ne tik miestuose?

Visi šiuo metu perkami rankiniai ir automatiniai greičio matavimo prietaisai bei alkoholio matuokliai turi vidinę atmintį, kad nesąžiningi pareigūnai nesugebėtų keisti gautų parodymų, mat dėl kiekvieno užfiksuoto pažeidimo turi būti priimtas procesinis sprendimas.

Kokių priemonių Jūs vadovaujama tarnyba jau imasi arba ketina imtis artimiausiu metu, kad tragedijų Lietuvos keliuose būtų mažiau, o jų pasekmės nebūtų tokios skaudžios? Mes inicijuojame vairuotojų atsakomybę griežtinančias įstatymų pataisas. Gaila, kad jų priėmimas vis stringa. Kol nebus tinkamos teisinės bazės, tol policija bus „bedantė“, o pažaboti „karą keliuose“ neturėsime pakankamų svėrų. Apie įvairias policijos priemones, reidus, naujos technikos ir specialios įrangos įsigijimą visuomenę informuosime prieš rugsėjo 1-ąją. **VL žurnalistas M. Vitkūnas**

Lina Valantiejūtė.

Sotūs ir viskuo patenkinti?

Seniai Lietuvoje nesutikau jauno žmogaus, kuris, užuot bambėjęs, kaip neteisingai valstybė elgiasi su jaunais žmonėmis, nuolat

neaiškia kryptimi reformuodama aukštąjį mokslą, nesiskirdama pakankamai dėmesio jaunoms šeimoms, būtų pasiryžęs kai ką keisti platesniame valstybės kontekste. Visi lyg susitarę tvirtina, kad taip, kaip yra, neturi būti, bet apsiriboją tik keiksmazodžiais ir pagrasinimais emigruoti, o iš tiesų jaučiasi bejėgiai ir nemato prasmės imtis kokių nors veiksmų.

Visai neseniai teko stebėti visiškai priešingas jaunų žmonių iš Vidurio ir Rytų Europos reakcijas. Visiškai neformalioje aplinkoje jaunimas iš Baltarusijos, Ukrainos, Lenkijos, Estijos, Vengrijos įsijautė diskutavo apie tai, ką ir kaip jie norėtų keisti savo šalyse, kokias idėjas skleistų. Klausia ir, prisipažinsiu, net pačiai keista buvo, kad jie vis dar mato prasmę dirbti dėl savo šalies, nepaisant to, kad ir kiek daug neteisybės joje būtų. Jie tik, kad jų šalių likimas - jų pačių rankose. Žinoma, galima juos vadinti naiviais idealistais arba sakyti, jog pas juos kažkas kitaip, kad jie nežino ir nesupranta, kaip čia, Lietuvoje, viskas perpuvę, korumpuota. Tačiau man noras taip postringauti dingso jau po pirmo pokalbio su vaikinais iš Baltarusijos. Paradoksalu, tačiau šalyje, kur demokratijos mažiau nei bet kur kitur Europoje, kur judėjimo ir žodžio laisvė tokia apribota ir kur net tavo asmeninis gyvenimas priklauso nuo valstybės malonės, tikėjimas idealų galia vis dėlto kur kas didesnis nei Lietuvoje.

Tuo tarpu Lietuvoje jaunimas jau senokai ne tik kad nebesiveržia į politines partijas, bet ir nusivylimas valstybės tarnyba vis didėja, nes dirbti savo valstybei jau seniai „ne prestižas“. Ką čia ir bepridursi. Veikiausiai daug tiesos įsitikiname, kad į valstybės tarnybą patenkama tik per pažintis ir ryšius, o ir valstybinėmis algomis jau retą kurį suvilios. Plika akimi matyti, kad privačiame sektoriuje jos kelis kartus didesnės, o ir karjeros galimybės daugiau. Jau nekalbant apie tas galimybes, kurios atsiveria pasidariusi už savo šalies ribų.

Nors statistika skelbia, kad emigracijos mastai stabilizuojasi, tačiau akivaizdu, jog vis sparčiau kinta emigracijos motyvai. Kažkada Lietuvoje emigracija buvo vadinama darbo jėgos nutekėjimu. Dabar tai vis labiau panašėja į „protų nutekėjimą“. Jauni, gabūs, nebeišsitenkantys ir savo vietos nerandantys čia sąmoningai pasirenka gyvenimą kitur. Ir esu tikra, kad tokių sąmonių emigrantų susigrąžinti nepadės jokios specialios strategijos ir programos, nes auganti šalies ekonomika ir pinigai gali daug, bet ne viską. Juk „protų nutekėjimo“ aukos žino, kad nebėra tik eiliniai juodadarbiai, nemokantys užsienio kalbų ir visiškai priklausomi nuo svetimųjų malonės. Priešingai - jie gali savo vietą surasti bet kur, tik, paradoksalu, kol kas ne čia - ne Lietuvoje. Ir jei jie grįš, tai ne tada, kai Lietuvoje pakils atlyginimai ir pagerės ekonominė situacija, bet tada, kai pasikeis požiūris į jauną, dirbantį ir ambicingą

XX amžiaus Lietuvos istorija – dokumentiniame seriale

Arvydas Jockus
Valstiečių laikraščio žurnalistas

Žurnalistė Gražina Sviderskytė ir istorikas Arvydas Anušauskas baigia kurti 15 dalių istorinį serialą „XX amžiaus slaptieji archyvai“. Naujausias jo dalis nuo rudens rodyt LNK ir TV1 televizijoms.

Naujausioji istorija

Naujos serialo „XX amžiaus slaptieji archyvai“ dalys nuo rugsėjo mėn. bus rodomos šeštadieniais 14 val., vėliau bus pakartotos ankstesnės dalys, taip pat kiti G.Sviderskytės dokumentikos projektai. „XX amžiaus slaptieji archyvai“ – pirmas lietuviškas istorinės dokumentikos serialas apie naujausių laikų Lietuvos istorinius įvykius. Pirmosios 7 serialo dalys jau pasirodė ir DVD rinkiniu, naujausias jo dalis ketinama išleisti lapkričio pabaigoje. Serialą kūrė du autoriai – televizijos žurnalistė G.Sviderskytė ir istorikas Arvydas Anušauskas, tyrinėjantis XX amžiaus Lietuvos istoriją. Beje, jis žurnalistė ir paskatino kurti pirmąjį dokumentinį filmą, iš kurio paskui išsirutuliojo 15 dalių ciklas. Serialo vedėjai – taip pat žinomi pedagogai, visuomenės veikėjai – Vilniaus licėjaus direktorius istorikas Saulius Jurkevičius ir M.K. Čiurlionio menų gimnazijos mokytojas ekspertas Albinas Galinis. Per trejus metus kūrybinė grupė ištyrė 12 istorinių detektyvų. Tačiau žiūrovai pamatys 15 vienos valandos trukmės dalių, nes „Lietūkio“ garazo“ ir „Pučių ir teroro Lietuvoje“ tyrimas ypač išsiplėtė aptikus svarbių naujų duomenų, tad šioms temoms skirta po dvi valandas. Serialą pradeda valandos trukmės įžanginė dalis.

Istoriniai detektyvai

Kiekvienoje serialo dalyje iškeliama vis kita XX a. Lietuvos istorijos mįslė. Tyrimo objektu gali būti dešimtmečius besiklostęs reiškinys, poros mėnesių ar kelių savaičių procesas ar vos kelias valandas trukęs įvykis – svarbu, kiek jis įtakos turėjo Lietuvai ir jos žmonėms. Visas dalis į visumą sieja bendri elementai: grafinis apipavidalinimas, muzika (ją kūrė Eimantas Belickas ir Meinardas Brazaitis), archyvų kronika ir atkuriamosios vaidybinės scenos. Anot G.Sviderskytės, serialo bendraautoris A.Anušauskas atsiskleidė kaip tikras „kriminalistinio“ tyrimo meistras. Taip jį dažnai apibūdina ir kolegos istorikai. A.Anušauskas su filmavimo grupe kelerius metus tyrinėjo XX a. mįsles ir detektyvus. „Narplioti sudėtingas temas, ieškoti plačiai išblaškytų archyvų šaltinių ir tai perteikti įtaigiu vaizdu buvo nelengvas, bet intriguojantis uždavinys“, – prisipažįsta S. Sviderskytė.

Anot A.Anušausko, Lietuva su sava dokumentika atsideriusi nelabai pavydėtinoje situacijoje. „Mums sunku lygintis su Lenkijos, Prancūzijos, Didžiosios Britanijos dokumentika, kuri buvo kuriama jau daugiau kaip šimtmetį. Lietuva to neturėjo. Mes, iliustruodami savo istorinį pasakojimą, negalime parodyti taip, kaip sau gali leisti lenkai, rusai ar vokiečiai, t. y. panaudoti dokumentinių kadru, kurie dažnai buvo nufilmuoti labai gerai“, – sako istorikas. Gvildendami prieštaringas, keblias, mažai tyrinėtas ir tiesiog sudėtingas temas, serialo autoriai nesiekė jų tiesmukai „išaiškinti“. „Labiau norėjosi iškelti neatsakytus ar net neužduotus klausimus, ieškoti papildomų

duomenų, atverti kuo platesnį kontekstą ir argumentuotai pateikti naują požiūrį arba iškelti naują versiją“, – sakė G. Sviderskytė.

Detektyvinis temų pateikimas intrigavo pačius kūrėjus, todėl jie tikisi, kad serialas ir žiūrovus paskatins savarankiškai mąstyti, vertinti, analizuoti, kelti tolesnius klausimus ir, bieškant galutinio atsakymo, galbūt atsiversti ne vieną istorinę knygą.

Lietuvoje ir užsienyje

Siekiant autentiškumo vaidybinės scenos buvo filmuojamos istorinės vietose ir atitinkamu paros bei metų laiku – dieną ir naktį, vasarą ir žiemą. Jose vidutiniškai dirbdavo po 20-30 žmonių. Vaidybinės serialo scenos filmavosi per šimtą karių, savanorių ir šaulių – povandenininkų, parašiutininkų, pilotų, jūrininkų, pėstininkų bei daugiau kaip 40 profesionalų ir mėgėjų aktorių. Žiūrovai taip pat išvys ir senosios kino kronikos kadrus, nemažai jų bus rodomi pirmą kartą. Serialo autoriai filmavo ne tik Lietuvoje, bet ir užsienyje – Latvijoje, Estijoje, Lenkijoje, Rusijoje, Vokietijoje, Didžiojoje Britanijoje, JAV ir Izraelyje, medžiaga rinko Lietuvos ir užsienio archyvuose. Pasak G.Sviderskytės, kartais tyrimą apribodavo kategoriškas draudimas filmuoti tam tikrus objektus arba mėginti priartėti prie išslyptųjų duomenų. Tačiau atsitikdavo ir priešingai. Du sykius teko rašyti dvigubai ilgesnį – ne vienos, o dviejų valandų – scenarijų, nes neva žinomos temos pasipildė svarbiais duomenimis iš archyvų Lietuvoje, Lenkijoje ir Vokietijoje. A.Anušauskui didžiausią įspūdį paliko Lenkijos archyvai, nes į karinės žvalgybos archyvus Lietuvos istorikai iki šiol dar nebuvo įžengę. Geranoriškas lenkų gestas sudarė galimybę serialo autoriams panaudoti visiškai naujus šaltinius atskleidžiant, atrodytų, seniai visiems žinomas dalykus, pavyzdžiui, lenkų požiūrį į praėjusio amžiaus 3-4 dešimtmečių įvykius Lietuvoje. Vienoje iš serialo dalių pasakojama, kaip 1927 m. lapkritį Lietuvos žvalgyba informavo Vyriausybę, kad lenkų vadovybė svarsto Lietuvos puolimo planus ir numato panaudoti specialų karinį dalinį – lietuvių legioną. Tų pačių metų gruodį už 200 km nuo Kauno, Lydoje, jau veikė gerai ginkluota lietuvių emigrantų kuopa. Taikiklyje atsiderė jau ne tik A.Smetonos režimas, bet ir Nepriklausoma Lietuva. Šią ir kitas istorijas žiūrovai nuo rudens išvys naujajame seriale.

Daugiau kino salių nei pas kaimynus

Tarp Baltijos šalių daugiausia kino salių yra Lietuvoje. Tai parodė Didžiosios Britanijos bendrovės „Dodona Research“ atliktas tyrimas.

Jo duomenimis, Lietuvoje yra 72, Estijoje – 67, Latvijoje – 49 kino salės. Tarp Baltijos ir Skandinavijos valstybių daugiausia kino salių yra Švedijoje – 1171. Bendrovė prognozuoja, kad augant šalių ekonomikai, per pastaruosius penkerius metus Lietuvoje kino salių padaugės iki 92, Estijoje 2011 metais veiks 77, Latvijoje – 64 kino salės. Lietuvos vartotojų instituto įgyvendinamas projektas primins suaugusiems skaitymo svarbą bei ragins dažniau surasti laiko knygai.

Lietuvių tautodailės institutas, 30-mečio proga

Laurynas Vismanas, lietuvių veikėjas, dirbęs Niujorko valstijos Žmogaus teisių komisijoje (Division of Human Rights). Nuotrauka daryta per protestą prieš Aušros Vartų šventovės uždarymą.

– Pats esu, galima sakyti, net ketvirtos kartos lietuvis, nes seneliai, gimę Amerikoje, grįžo į Lietuvą ir ten užaugo rado kelią atgal į JAV. Mūsų šeimoje lietuvių kalba buvo jau užmiršta, bet sulaukęs gimnazijos amžiaus pradėjau domėtis savo kilme. Pradėjau skaityti kiek tik galėjau apie Lietuvą, lietuvius, na, ir aišku, tautodailę. Atrodo, mano protėviams pasisekė perduoti man tą menišką lietuvių gyslelę. Pradėjęs dalyvauti lietuviškoje veikloje ir draugauti su dypkuotais vaikais, nustebau, kiek mažai jie žinojo ir domėjosi lietuvių tautodailė. Tas lyg ir skatinio mane gilintis šioje srityje.

Galima laikyti mano pirmąją pažintim su LTI (Lietuvių tautodailės institutu) per Tautinių šokių šventę Toronte 2000 m. Ten buvau nustebintas Toronto skyriaus surengta tautodailės paroda. Jos metu susipažinau su LTI nare Lile Nakrošiene. Iš jos išgijau tris lietuviškai aprėdytas lėles. Parvažiaavęs namo, pasiėmiau nuo lentynos Instituto išleista Tamošaičių parašytą knygą apie tautinius drabužius. Žiūriu, kad po ranka trys Lietuvos etnografiniams rajonams atstovaujantios lėlės, bet ką gi – reikia pilno komplekto! Parašiau L. Nakrošienei laišką su prašymu papildyti mano kolekciją, ir, mano laimei, ji sutiko! Sulaukęs jos atsakymo, pradėjau atidžiau studijuoti istorinius šaltinius apie lietuvių tautinius drabužius. Man rodos, kad aš jai rašiau elektroniniu paštu beveik kas savaitę su nauju prašymu apie kokią nors detalę, ar tai žemaitišką kikliko kirpimą, ar tai vilnietišką karūną, ar dar dzūkiską juostą... Žodžiu, nedaviau jai ramybės. Na, o toks „projektas“ suvedė mane su nuostabia audėja torontietė Aldona Vaitonienė, Toronto skyriaus pirmininke. Išmokęs juostelės austi pas L. Nakrošienę ir atlikęs audimo kursą pas niujorkietę audėją, grįžau į Torontą pas A. Vaitonienę pritaikyti savo žinias apie lietuvišką audimą. Jų nuosirdumas, neapsakomas talentas ir nenuilstantis atsidavimas lietuvių tautodailėi neleido man atsisakyti, kai jos mane pakvietė į LTI metinį suvažiavimą 2000m. rudenį. Nuo to laiko, jų dviejų pavyzdžiu, stengiuosi padėti, kiek galiu, Institutui. **Sutrumpinta iš pokalbio su L. Vismanu, „Tėviškės Žiburiai“**

Danutė Levickienė - Truputį apie Novosibirską

Tai 4 valandos skrydžio iš Maskvos. Jis yra vakarų Sibiro lygumose pietryčiuose, prie nuostabiai plačios Obės upės. Gyventojų apie 1.5 mil. Sostinei tik 100 metų. Įsikūrę industrijos, kultūros ir mokslo centrai. Gražus operos ir baletas teatras ir prie Novosibirsko marių kranto įsikūręs Akademinis miestas. Aštuoni jėzuitai buvome apgyvendinti naujame Novosibirsko priemiestyje.

Kambariai patogūs, dideli, naujoviški, bet... visam aukšte vienas vonios kambarys ir keltis tualetas.... Tą

Susibūrėm autobusų stotelėje.

žinodama, nutariau atsikelti prieš 7 val., kad nereikėtų laukti ir šokinėti nuo vienos kojos ant kitos. (Nukelta į 6 psl)

PLANINĖS SUMAIŠTIES SEIME DAUGĖJA

(Atkelta iš 3 psl)

10 dienų turi pateikti užduočių atlikimo ataskaitą Seimo valdybos nustatyta tvarka. Taigi piliečių visuomenė turėtų išgirsti ne tik Seimo valdybos argumentus dėl parlamentarų išvykos į užsienį, bet ir grupės ataskaitą, kaip buvo įvykdyta Seimo valdybos užduotys. O jei Seimo valdyba nekomandiravo tos seimūnų grupės, tai ne mažiau reikalinga ne tik visuomenei, bet ir LR spectarybos pasidomėti ir paskelbti kokios valstybės, kokio klanu ar „artimojo užsienio“ spectarnybų užduotis buvo vykdoma? Matyt, privalo pasverti kokia žala daroma valstybės prestižui ir acionalinio saugumo interesams?

Konstitucijoje parašyta, kad „Valstybės valdžią Lietuvoje vykdo Seimas, Respublikos Prezidentas ir Vyriausybė (5 str.)“. „Konstitucija yra vientisas ir tiesiogiai taikomas aktas“ – rašoma ten pat (6 str.) Taigi kiekvienas LR pilietis, nekaltant apie kitas valstybinės valdžios institucijas, turi teisę tiesmukai paklausti: kokios valstybės

valdžią Rusijoje vykdo Lietuvos parlamentari darbiečiai? Tikriausiai, „Piliečių santalka“ nepraleis progos ne tik paklausti, bet ir išvardyti kokią žalą ar politinį išlošį atnešė Lietuvos valstybės prestižui šis akibrokštas?

Na, o jeigu seimūnai vadovavosi „savo sąžine“, tai, žinant, kad jų rinkėjų paklausimų gali būti nedaug, labai naudinga būtų bent Seime išgirsti sąžinės apsisprendimo variacijas. Kas tautos atstovus vertė žeminti savo valstybę ir teršti jos garbę? Kiekvienas Seimo narys prisiekia būti „ištikimas Lietuvos Respublikai, gerbti ir vykdyti jos Konstituciją ir įstatymus, saugoti jos žemių vientisumą; visomis išgalėmis stiprinti Lietuvos nepriklausomybę, sąžiningai tarnauti Tėvynei, demokratijai, Lietuvos žmonių gerovei. Tepadeda man Dievas!“ Paskutinį sakinį leidžiama praleisti. Ir tik tą vieną sakinį! Ar Seimo etikos sergėtojai nepasidomės šia istorija iš esmės? Joje jaučiamas Seimo nario priesaikos išdavystės tvaikas. Ar nebus imtasi apkaltos proceso?

Lietuvių Caritas Inc. ir Parapijos Metinis Susirinkimas įvykęs 2007.08.19 St. Peters, S.A.

Elena
Varnienė

Kai ateina laikas bet kokios organizacijos metiniam susirinkimui, tai sakoma, kad reikia ar džiaugtis ar verkti. Džiaugtis, kad vis dar randasi geros valios, pareigingų ir pasiaukojančių įvairiems darbams tautiečių, nežiūrint sveikatos būklės, verkti, kad ypač pagyvenę ir su gera patirtimi žmonės, dažnai praranda idealizmo jausmą ir pasiteisina įvairiomis „svarbesnėmis“ priežastimis. Jau tenka girdėti, kad kartais susirinkimai neįvyksta, ar valdybos neišrenkamos. Tad ši kartą tikrai džiaugiamės, kad šis parapijos susirinkimas, nors ir negausus, bet įvyko.

Susirinkimas pradėtas malda į šv. Kazimierą. Kun. J. Petraitis susirinkimui vadovauti pakvietė Viktorą Baltutį, sekretoriui - Petrą Gasiūną. Viktoras, padėkojęs už jam pavestas pareigas, perskaitė susirinkimo dienotvarkę ir niekam jos nepakeičiant, pakvietė kun. J. Petraitį duoti savo pranešimą. Klebonas pranešė, jog jau 23-ji metai, kai jis gyvena ir dirbuoja Adelaidės priemiestyje St. Peters lietuvių parapijoje. Gegužės 22 d. Suėjo 55 metai kai kunigauija, o liepos 16 atšventė 85-tą gimtadienį. Jaučiasi nepaprastai Dievui dėkingas už gausias jam suteiktas malones, nes jo vaikystės svajonės ir troškimas tapti kunigu gausiai išpildė. Mažėjant paprapijiečių skaičiui, šįmet bažnyčioje buvo tik 4 krikštai, jungtvių visai nebuvo, o laidotuvių net 15. Gavėnios rekolekcijas pravedė pranciškonas kunigas Astijus Kungys, O.F.M. kovo 2,3 ir 4 dienomis. Tai stipraus balso ir iškalbingas pamokslininkas ir visi rekolekcijų dalyviai buvo labai patenkinti. Nuoširdžiai padėjo parapijos Tarybai, Kat. Moterų Dr-jai, Ateitininkams, parapijos chorui ir visiems tautiečiams už gražų bendravimą ir teikiamą paramą.

Toliau sekė Parapijos Tarybos pirmininko V. Baltučio pranešimas: Taryba kadencijos metus posėdžiavo 9 kartus. Pasidžiaugė, kad su mažomis išimtimis posėdžiuose dalyvaudavo visi Tarybos nariai ir dvi Kat. Moterų Dr-jos narės. Centro patalpos palaikomos švariai ir tvarkingai ir stengiamasi suteikti patogias gyvenimo ir darbo sąlygas kunigui, atliekančiam pastoracinį darbą. V. Baltutis painformavo, kad Centro antrame aukšte esami kambariai yra išnuomuojami universiteto studentams ir gaunamos pajamos naudojamos Centro išlaidoms padengti. Salė ir virtuvė ne lietuviams ne išnuomuojamos, nes pajamos nepadengia išlaidas. Kadencijos metu Taryba suruošė Užgavėnių popietę veltui visiems atsilankiusiems su gražia programa ir skaniais blynais, o liepos 15 šauniai atžvėstas kun. J. Petraitis 85 metų amžiaus ir 55 metų kunigystės jubiliejų į kurį specialiai iš Melbourne atvyko Australijos Lietuvių Katalikų Federacijos pirmininkė B. Kymantienė ir R. Mačiulaitienė, kurios ir bažnyčioje ir salėje gražiai prisidėjo prie meninės programos.

Adelaidės
Katalikų Centro
patalpomis velti
n a u d o j a s i

Savaigalio Mokykla ir skautai. Veikia spaudos kioskas ir parapijos archyvas. Dviem kambariais naudojasi ALB archyvas ir vienu, šalia scenos esamam kambariui, - teatras „Vaidila“. V. Baltutis priminė, jog šįmet sukanka 60 metų nuo pirmųjų po antrojo Pasaulinio karo lietuvių atvykimo į Australiją. Baigdamas savo pranešimą V. Baltutis padėkojo niekad nepavaigstančiam kunigui J. Petraičiui už gražų bendradarbiavimą, sielovados vadovui prelatui Edmundui Putrimui ir visiems paprapijiečiams už nuolatinę pagalbą. Didelė padėka teko ir Kat. Moterų Dr-jai, kuri kas sekmadienį pasirūpina pavalgydinti visus atsilankiusius paprapijiečius, neskaitant eilę paruoštų vaišių įvairioms progoms.

Kadangi Tarybos išdininkas V. Vencius buvo susirgęs, parapijos pelno ir išlaidų skaičius išgirdome iš Revizijos Komisijos pirm. R. Jablonskio. Buvo malonu girdėti, kad paprapija ekonomiškai stovi tvirtai. Dėkojame parapijos globėjui Šv. Kazimierui, už mums suteiktas ypatingas dovanas - lietuvišką paprapiją ir savo tautinę bažnyčią.

Liet. Kat. Moterų Dr-jos pirm. S. Vasiliauskienė taip pat buvo susirgusi. Bet gerai žinome, kad šios organizacijos darbai tiesiog neišsikačiuojami. Ką darytume be šių darbščių bitelių? Manau, kad taip galvoja ir daugelis Lietuvoje esančių institucijų, iš kurių gaunama laiška pasako, jog daug dolių iškeliauja ten, kur jų labiausiai reikalinga.

Adelaidės Ateitininkai dar ne visi mirę, gyvieji vis dar kruta ir gelbsti paprapijai gyvuoti. Jie įsijungę plačiai į parapijos veiklą: patarnauja kunigui mišiose, parūpina lektorius ir aukų nešėjus, kai kurie gieda parapijos chore, lanko ligonius, slaugos namuose - senelius. Sendraugiai taip pat suruošia retkarčiais ir Adelaidės radijo valandėles, o Sekminių šventėje praveda šv. Valandą su tam tikromis maldomis, prisimindami mirusius ateitininkus.

Nors Mandatų Komisija buvo išrinkta ir patvirtinta, jai darbo neteko atlikti, nes susirinkimui pasiūlus seniems Tarybos nariams neatsisakyti, visi sutiko ir vėl kandidatuoti, ir tęsti toliau savo pareigas. Tad šįmet ir vėl tas pats Tarybos sąstatas:

Garbės pirm. - nerenkamas - kun. J. Petraitis, Tarybos pirmininkas - V. Baltutis, vice pirm. ir sekretorius - P. Gasiūnas, išdininkas V. Vencius, ūkio reikalams - A. Vitkūnas, baro vedėjas - V. Nekrošius, Revizijos Komisija - R. Jablonskis, A. Lazauskienė ir S. Čiplienė.

XXIV AUSTRALIAN - LITHUANIAN CULTURAL & SPORTS FESTIVAL 2006

Mieli skaitytojai,

XXIV Australijos Lietuvių Dienų Geelonge 2006 m. pirmininkas Stasys Šutas ankstyvesniame straipsnyje, padėkojo atsilankiusiems į Šventę ir trumpai pranešė Šventės pajamas.

Dabar Gerb. Redaktore, prašome paskelbti paskutinį XXIV Australijos Lietuvių Dienų Geelonge 2006 m. pajamų ir išlaidų ataskaitą.

XXIV ALD pirmininkas, Stasys Šutas

Australian Lithuanian Days 2006 - Profit & Loss Account

	Credit	Debit	Profit	Loss
Administration		\$600.00		\$600.00
Bank charges		\$29.00		\$29.00
Bendruomenės		\$94.75		\$94.75
Ballet		\$385.00		\$385.00
Organising committee		\$3,800.05		\$3,800.05
Scouts		\$444.45		\$444.45
Arts	\$611.50	\$1,547.00		\$935.50
Books & Programs	\$1,037.70	\$1,490.00		\$452.30
Opening Ceremony	\$2,090.00	\$2,127.00		\$37.00
Choir	\$4,166.00	\$8,618.91		\$4,452.91
Song & Literature	\$1,240.00	\$599.10	\$640.90	
Youth Night	\$1,378.00	\$610.00	\$768.00	
Folk Dancing	\$6,474.25	\$6,281.65	\$192.60	
Totals	\$16,997.45	\$26,626.91	\$1,601.50	\$11,230.96
Donations & Bank	\$13,700.00	\$4,070.54		
Totals	\$30,697.45	\$30,697.45		

- \$11,230.96
\$1,601.50
\$9,629.46
\$13,700.00
\$4,070.54

Cash in transit \$55.00
Commonwealth Bank \$4,015.54
Total \$4,070.54

Balance to 10.05.07
Rita Zenk

Australian Lithuanian Days 2006 - Financial Activities Report as at 10.05.2007

Income		
Donations		
Australian Lithuanian Foundation	\$4,000.00	
Department of Victorian Communities	\$1,400.00	
City of Greater Geelong	\$3,000.00	
Lithuanian Credit Union Talka	\$500.00	
Latvian Credit Union	\$350.00	
Bendigo Bank	\$1,000.00	
Lukaitis & Partners	\$500.00	
Geelong Ethnic Communities	\$2,950.00	\$13,700.00
Income		
Arts Specific	\$611.50	
Books & Programs	\$1,037.70	
Opening Ceremony	\$2,090.00	
Choir	\$4,166.00	
Song & Literature	\$1,240.00	
Youth Night	\$1,378.00	
Folk Dancing	\$6,474.25	\$16,997.45
Total		\$30,697.45
Expenses		
Bank Charges	\$29.00	
Bendruomenės	\$94.75	
Ballet	\$385.00	
Books & Programs	\$1,490.00	
Administration	\$600.00	
Organising Committee	\$3,800.05	
Scouts	\$444.45	
Arts & Craft	\$1,547.00	
Choir Expenses	\$8,618.91	
Song & Literature	\$599.10	
Folk Dancing	\$6,281.65	
Youth Night	\$610.00	
Opening Ceremony	\$2,127.00	\$26,626.91
Funds Available at the Commonwealth Bank		\$4,070.54
Total		\$30,697.45

Su dėkingumu plojome, kad vis dar turime idealistų, kurie dalinasi savo laiku ir gabumais su visais tautiečiais.

Baigiantis susirinkimui, dar buvo iškeltas 9 val. šv. Mišių klausimas, nes mažėjant paprapijiečių

skaičiui, manoma, kad užtektų kunigui laikyti tik vienas Mišias. Kun. J. Petraitis tą klausimą išspręsti paliko patiems paprapijiečiams, ir kai bus galutinis nutarimas jis tą ir darys.

Susirinkimas baigtas padėkos malda ir visų pasivaikinimu prie baro.

Oficialiai pristatytas lietuvis kunigas Eigantas⁶ Rudokas Campohermoso, Ispanijoje

Lietuvos Vyskupų Konferencijos delegatas užsienio lietuviams katalikams prel. E. Putrimas rugsėjo 16 d. šv. Mišias atnašavo Ispanijoje, Campohermoso (netoli miestelio Nijar-Almerijos provincijoje), Kristaus Įžengimo į Dangų parapijoje.

Jis oficialiai pristatė kun. Eigantą Rudoką, kuris nuo šiol bus Almerijos vyskupijoje gyvenančių lietuvių katalikų kapelionas. Kun. Rudoko paskyrimą suderinti užtruko dvejus metus. Prel. Putrimas ryšius palaikė su Lietuvos Vyskupų Konferencija ir su Almerijos vyskupija, Ispanijos Vyskupų Konferencija, Ispanijos LB pirminke Loretą Paulauskaite, Andalūzijos LB pirm. Marina Ruibiene ir vietiniais parapijos kunigais.

Vilniaus arkivyskupas metropolitas kardinolas A. J. Bačkis

sutiko paskirti šioms pareigoms Grenados teologijos fakultete studijuojantį kun. Eigantą Rudoką. Pietiniame Ispanijos Andalūzijos krašte neoficialiais duomenimis gyvena apie 15,000 lietuvių ir iš viso Ispanijoje - apie 50,000 lietuvių.

Iš kairės kun. E. Rudokas ir prel. E. Putrimas

Užsienių lietuvių katalikų sielovados delegatūra

Danutė Levickienė - Truputį apie Novosibirską

(Atkelta iš 4 psl.)

Pusryčiai 9 val., tad turim laiko. Išėjusi į darželį rašau. Čia man kompanija palaiko didelis vilkinis šuo, katinas ir keli žvirbliai. Daržas didelis. Jame augina daržoves, bulves - ruduo pats laikas kasti bulves, o naujokyne tik 2 naujokai, todėl darbo netrūksta. Atsikėlė kompanija tik apie 10 val. Galėjau ir aš dar pamiegoti.

Dienos planas, važiuoti į katedrą, kur vyksta Katalikų konferencija.

Susibūrė autobusas stotelėje. (foto). Netrukus pradėjome kelionę. Kelias siauras, duobėtas, bet vairuotojas nebijo greičio. Iki centro, t.y. iki katedros, valanda kelio. Išlipome prie mižiniškos sankryžos. Viduryje sankryžos mažytė Nikolai kopyltėlė/cerkvė. Perėjimai po žeme - o ten vyksta požeminis gyvenimas - kolidoriuose prekybos centras. Visko galima nusipirkti...

Katedra nedidelė, tačiau pilna vienuolių, kunigų, vyskupų, susirinkusių iš visos Rusijos ne tik iš Sibiro, net atvyko kardinolas iš Prancūzijos. Ne tik 10 metų katedros steigimo šventė, bet vakare vyko šventinimas diakono. Visa diena praėjo nepastebimai. Beveik visi kalba vokiškai. Grupei iš Eichsteho labai gerai, o man galva "vatinė". Nors daug suprantu, po kiek laiko protas išsijungia. Stoviu ir spoksau tik kokią "blondinę"... Susipažinau su nuostabiais žmonėmis: Kunigu Viktoru Bilotu, sesele Liberata motinos Teresės kongregacija, kun. Gintaru Vitkum SJ (foto). Gimęs, augęs Sibire. Mama rusė, tėvelis lietuvis. Jis pradėjo mokyti lietuvių kalbą tik po tėvelio mirties;

Iš kairės kun. V. Bilotas, seselė Liberata motinos Teresės kongregacija ir kun. Gintaras Vitkus SJ

susipažinau su vietiniais lietuviams, atvykusiais po pirmo pasaulinio karo ir anksčiau, kurie deja lietuviškai sunkiai kalba arba visai ne. Nors sako, kad "Tėve Mūsų" moka lietuviškai. Iš Alaskos kunigas Michael, kuris daug metų dirba Sibire - kai paklausiau, "kaip jam sekasi pačioj Šiaurėj dirbti, ar ne per šalta", atsakė, "kad klimatas ir sąlygos nedaug skiriasi nuo Alaskos." Buvo net iš Indijos Motina Teresės kongregacijos seselė, kuri keturius metus gyveno Kretingoj ir išmoko lietuvių kalbą. Labai gražiai atsiliepė apie lietuvius, kad jie vaišingi, žmonės palankūs ir bešališkai priima kitos kultūros žmogų, o Rusijoj jaučiasi, kad nepritampa. Vienu žodžiu įvairė...

Katedroj apeigos įspūdingos, daug kunigų, vienuolių, visa bažnyčia pamaldžiai atsako, gieda. Tada agape... Pasišypė žmonės į kiemą, džiaugėsi, čiauškęjo iki koks paukščių pulkas. Grįžom beveik vidurnaktį - mūsų laukė naktiepiečiai. Vokiečiai nenustojo juoktis. Kartais nesuprantu kodėl, bet jiems taip smagu, kad užkrečia visus...

Europos III-ja Ekumeninė asamblėja

Europos III-ja Ekumeninė asamblėja, kuri įvyko rugsėjo mėn. 4-9 d.d. Sibiu mieste Rumunijoje. Ten dalyvavo iš Lietuvos 9 žmonių delegacija.

Nuotraukoje (iš kairės) stovi: Dalė Šmerauskaitė, kun. Lionginas Virbalas, Vilhelmina Kalinauskienė, Eglė Laumenskaitė, kun. Ričardas Doveika, vysk. Rimantas Norvila, mons. Gintaras Grušas, stačiatikių kun. Vladimir Seliavko iš Vilniaus ir prel. Edmundas Putrimas

Rugsėjo 4-9 d.d. Sibiu mieste (Rumunija), kuris yra ir šių metų Europos kultūros sostinė, vyko 3-ioji Europos ekumeninė asamblėja. Ją organizavo Europos Bažnyčių konferencija (KEK), vienijanti 125 stačiatikių, protestantų, anglikonų Bažnyčias ir Europos Vyskupų Konferencijų tarybą (CCEE), jungiančią 34-ių šalių katalikus. Asamblėjoje, kurios tema "Kristaus šviesa apšviečia visus. Europos atsinaujinimo ir vienybės viltis", dalyvauja beveik 3,000 delegatų, atstovaujančių visus senąjį žemyno krikščionis - absoliučią daugumą jo gyventojų. Iš Lietuvos dalyvavo 9 žmonių delegacija. Asamblėjoje dalyvavo vysk. Rimantas Norvila; Lietuvos Vyskupų Konferencijos generalinis sekretorius mons. Gintaras Grušas; Vilniaus arkikatedros administratorius kun. Ričardas Doveika; Lietuvos Vyskupų Konferencijos generalinio sekretoriaus padėjėjas kun. Lionginas Virbalas; Dalė Šmerauskaitė - Katalikų Interneto tarnybos redaktorė; Vilhelmina Kalinauskienė - Lietuvos Biblijos draugijos organizatorė; Eglė Laumenskaitė - sociologijos profesorė; Vilniaus stačiatikių kunigas Vladimiras Seliavko ir Lietuvos Vyskupų Konferencijos delegatas rūpintis užsienio lietuvių katalikų sielovada prel. Edmundas Putrimas, kuris dar dalyvavo Europos vyskupų konferencijos delegatų posėdžiuose apie migraciją. Negalėjo dalyvauti Evangelikų Bažnyčios atstovas.

Pirmoji tokia asamblėja vyko protestantiškame Bazelyje 1989 m., antroji - katalikiškos Austrijos Graze, o šį kartą Rumunijoje, kurios daugumą gyventojų sudaro ortodoksai.

Asamblėja - tai Rytų ir Vakarų krikščionijos susitikimas, kurio metu bendrose sesijose, maldoje ir diskusijų grupėse krikščionys svarsto savo tapatybę ir tolesnio bendradarbiavimo Europoje galimybes, ieškodami būdų įveikti vertybių krizę ir saugoti kiekvieno žmogaus orumą.

Jos pradžioje į susirinkusius kreipėsi Konstantinopolio ekumeninis patriarchas Bartolomėjus. Buvo perskaityti popiežiaus Benedikto XVI ir kitų Bažnyčių vadovų sveikinimai. Popiežiškosios krikščionių vienybės tarybos pirmininkas kardinolas Walter Kasper išsakė Katalikų Bažnyčios viltis ir krikščionių bendradarbiavimo svarbą. Smolensko ir Kaliningrado metropolitas Kirilas, Maskvos patriarchato ryšių su kitomis Bažnyčiomis komiteto pirmininkas pakvietė ekumeninį dialogą grįsti tvirtais moraliniais pamatais ir nepasiduoti šių dienų paviršutiniškumo tendencijoms. Vokietijos Evangelikų Bažnyčios tarybos pirmininkas vysk. Wolfgang Huber pažymėjo, jog nepaisant skirtingų Bažnyčios sampratų turime toliau tęsti kelionę kartu.

Kalbėdamas Asamblėjoje Europos komisijos pirmininkas Manuel Barroso priminė, kad krikščionybė Vakarų civilizacijos istorijoje savo konfesijų įvairove tapo galinga jėga, vienijančia skirtingų tautų žmones. Asamblėjoje dalyvavo Rumunijos prezidentas Traian Basescu, Europos švietimo, mokymo ir kultūros komisaras Jjn Figel bei Europos Tarybos Parlamentinės Asamblėjos pirmininkas Renė van der Linden.

Prieš prasidedant Ekumeninei asamblėjai, prelatas Putrimas dalyvavo Europos vyskupų konferencijų delegatų suvažiavime. Jame dalyvavo beveik iš visų Europos kraštų atstovai, įskaitant kardinolą Raffaele Martino, Popiežiškosios migrantų sielovados tarybos pirmininką Jose Sanchez Gonzalez, Europos Vyskupų Konferencijos komisijos dėl migracijos pirmininką.

Vyko diskusijos apie migracines tendencijas Europoje; sielovados iššūkius migrantams ir pabėgėliams; kaip parapijos ir misijos gali paremti ir padėti migrantams ir pabėgėliams įsikurti, įsijungti ir visiškai tapti Bažnyčios nariais; didėjančią prekybos žmonėmis problemą ir santykius su musulmonais. Užsienio lietuvių sielovados delegatūra

Rugsėjo 17 d. Vilniuje savivaldybė, Kūno Kultūros ir sporto departamentas suruošė Lietuvos Krepšinio rinktinės sutikimo šventę. Vilniečiai ir krepšinio sirgaliai sutiko iš Ispanijos sugrįžusius krepšininkus. Jie iškovojo bronzos medalį ir dalyvaus Olimpinėse žaidynėse Kinijoje, 2008 metais.

Lietuvos rinktinė pralaimėjo Ispanams 1 tašku. Sportininkus prie Baltojo tilto sveikino ministras pirmininkas Gediminas Kirkilas, jiems koncertavo Marijus Mikutavičius, Česlovas Gabalis, "B Avarija" ir "Kastaneda".

PADEKA

Socialinės Globos Moterų Draugija Melbourne dėkoja p. Marcelei Matulionienei už \$100 (šimto dolerių) auką.

Iškiliai lietuvei, Socialinės Globos Moterų Draugijos Melbourne narei ir rėmėjai **Gailai Gasūnienei** mirus Londone, jos gyvenimo draugą **Teodorą Ružauską**, sūnus **Arą** ir **Mantą**, brolių **Algį Klupšą** ir jų šeimas, nuoširdžiai užjaučiame ir drauge liudime.

Socialinės Globos Moterų Draugija Melbourne

Pagalba kunigams – ypač tiems, kuriems sunkiausia

[prasta manyti, kad kunigas – tai visų pirma tas, kuris visada yra

pasirėngęs padėti savo parapijiečiams bei aplinkiniams ne tik sielovados, bet dažnai ir paprastais buitiniiais ar gyvenimiškais klausimais. Be jokios abejonės tai tiesa, tačiau dažnai pamirštama, kad kunigai taip pat žmonės, kurie išgyvena sudėtingus gyvenimo tarpnius. Vasaros pabaigoje Tailandė Azijos vyskupų konferencijų federacija surengė darbinį seminarą pavadinimu „Pagalba kunigams – ypač tiems, kuriems sunkiausia“.

Savaitę trukusiame seminare dalyvavo 68 vyskupai iš dvylikos Azijos valstybių. Jie nagrinėjo, kaip būtų galima padėti kunigams sunkiuose jų gyvenimo tarpniuose. Bernardinai.lt skaitytojams siūlome pirmąją dalį teksto, kuriame pristatomi svarbiausi klausimai šia tema.

Kunigai paprastai yra artimiausi vyskupo bendradarbiai, su kuriais jis pasidalija sielovados rūpesčiais ir atsakomybe. Kunigai beveik savaime tampa vietinės bendruomenės ašimi, bendruomenės religinio gyvenimo vadovu, tikinčiųjų atrama sunkumuose.

Tačiau ką daryti, kai pats kunigas atsiduria sunkioje padėtyje, kai jis pats kenčia nuo depresijos ar kitų psichologinių patologijų, suserga alkoholizmu, kenčia nuo vienvėsių. Ką daryti, kai kunigas pasiduoda karjerizmui ir ambicijoms, malonumų ar materialinės gerovės ieškojimui? Kaip elgtis su kunigais, kurie nebesugeba atsispirti tokioms pagundoms?

Ką patarti kunigui, kuris nelaimingai įsimyli arba praranda motyvaciją, nebemato savo darbo prasmės? Kaip sustiprinti kunigą, kuris pervargsta ar nebeatlaiko visuomenės spaudimo? Juk kunigas pats savaime nėra atsparnis šioms problemoms už kurį nors kitą žmogų.

Žinoma, į šiuos klausimus pirmiausia bando atsakyti vyskupai, asmeniškai pažįstantys savo diecezijos kunigus, tačiau atsakymai turi rūpėti ir visai tikinčiųjų bendruomenei. Turi būti rūpinamasi ne tik kunigų fizine, bet taip pat psichine sveikata ir pusiausvyra. Tačiau tai derėtų daryti kitaip nei tai būdinga sekuliariai žiniasklaidai, kuri neproporcingai ir todėl iškraipantį dėmesį skiria kunigų seksualiniams elgesiams, ir savo rožtu visiškai ignoroja kitus svarbius ar skaudžius jo gyvenimo aspektus. Kartais tokiose publikacijose, neretai spausdinamos pirmuosiuose puslapiuose, galima netgi užčiuopti piktdžiugą, kad kuris nors kunigas taip „susimovė“. Tokios publikacijos pirmiausia siekia šokiruoti, pateikti sensaciją ir stigmatizuoti kunigą, o tai tikrai nepadaeda suvokti ir spręsti rimtųjų problemų nei jam, nei bendruomenei.

Kunigo gyvenime yra tikrai daug įtampos šaltinių. Vieną iš jų būtų galima pavadinti

„dvasiniu“. Jau Evangelija leidžia suprasti, kad būti krikščionimi reiškia būti „prieštaravimo ženklų“ pasaulyje. Kunigams dėl jų tarnystės bendruomenei pobūdžio tai ypač galioja. Viena vertus, kunigas visuomenėje yra daug labiau matomas bei stebimas negu kuris kitas tikinčiųjų bendruomenės narys ir todėl jam tenka atlaikyti didesnį spaudimą. Antra vertus, pats savaime jis nėra labiau apsaugotas nuo suklydimų negu bet kas kitas. Taigi kai kunigo elgesys neatitinka tų (galbūt ir neadekvačių) lūkesčių, kurie buvo išreikšti jo atžvilgiu, jis gali pradėti jausti perdėtą kaltę ir nepilnavertiskumą arba, priešingai, tapti moraliai mažiau jautrus. Bet juk abi šios galimybės yra savaip klaidingos ir nepageidautinos.

Kitas įtampos šaltinis yra parapijos administravimas. Parapijos retai būna vientisos. Dažnai jos būna sudarytos iš įvairių grupių, kurios turi kultūrinių skirtumų ir interesų. Taigi kompromiso paieškos ir mėginimas rasti susikabėjimo būdą su kiekviena grupe kainuoja daugybę pastangų, ir neretai tas pastangas palydi nuviliančios nesėkmės.

Greita šiuolaikinės visuomenės kaita bei kartų konfliktas taip pat savitiškai paliečia ir kunigus. Gerai žinoma, kad vyresni žmonės neretai jaučiasi izoliuoti ir nespėjantys su laiku, nes jiems sunkiau išmokyti naudotis nuolat tobulėjančiomis technologijomis, taip pat perprasti jaunų kartų aprangos, mąstymo ir kitus įpročius. Jie pradeda jaustis nebereikalingi, nebegalintys perduoti sukauptos patirties. Visa tai neišvengiamai galioja ir kunigams.

Kartais rimtų psichologinių problemų kunigui gali sukelti jo statusas bendruomenėje. Kunigai gali būti pastatyti ant pjedestalo, laikomi „kitokiais“, tarsi priklausančiais aukštesnei kastai. Arba priešingai, gali pakliūti į radikaliai antiklerikalinės kritikos taikklį ir būti paverstais žemesnės kastos nariais. Abi šios galimybės klaidingos, nes kunigas neturi būti „virš“ bendruomenės narių ar „žemiau“ jų. Jis turi būti bendruomenėje. Tai, kad jam tenka liturgijos ir dvasinio vadovavimo atsakomybė nepadaro jo „kitokios prigimties“ negu kiti. Nuo kunigo statuso bendruomenėje priklauso ir kita kunigams gerai pažįstama problema – vienvėsi, nepaisant to, kad galbūt visa dieną bendravo su žmonėmis.

Galiausiai yra įtampos, susijusios su Bažnyčios struktūra ir gyvenimu. Taip kaip žmonės kartais nesutaria su kolegomis darbe, kunigas gali nesutarti su kitais kunigais ar vyskupu, jam gali būti nesuprantama kuri nors doktrinos arba liturgijos dalis, jis gali manyti, kad jo vaidmuo yra kitoks, negu kad iš jo tikimasi. Kunigas savaime neturi visų atsakymų į visus išskylančius klausimus. **Vatikano radijas**

A.†A. Audronė (Lazutkaitė) Kovalskienė

1939.05.26 - 2007.07.28

Velionės Audronės tėvai Genė ir Pranas Lazutkos gyveno Klaipėdoje. Jiems gimė duktė Danutė, o persikėlus į Šiaulius, pavasarį, obelims žydint - gegužės mėnesį, gimė Audronė.

Netrukus teko trauktis į Vakarų. Šeima apsigyveno Vokietijoje anglų zonoje Gottingeno Lietuvių stovykloje.

1950 m. balandžio mėn. šeima atplaukė „General Sturgess“ laivu į Australiją - Sydnejų. Perėjo Bathurst stovyklą, vėliau gyveno Parkes (NSW) šeimų stovykloje.

1952 m. persikėlė gyventi į Melbourną. Audronė lankė gimnaziją, sportavo, šoko tautinius šokius ir skautavo.

1964 m. ištekėjo už canberriškio Jūros Kovalskio. Ji buvo aktyvi Canberros klubo narė ir klubo vedėja. Priklausė skautų židiniui.

1974 m. susilaukė sūnų Arūną. Džiaugėsi sulaukus anūkus - Shay 9 metų ir Kai 6 metų.

Canberroje Audronė išgyveno apie 40 metų.

Laidotuvių metu koplyčioje atsisveikinimą pasakė - Viktoras Martišius, ALB Canberros bendruomenės vardu, Mindaugas Mauragis - Skautų židinio vardu, Audronės krikšto dukra Loreta (Čižauskaitė) Tigani - šeimos vardu.

Amžinybėn išlydint Audronę, visi atsistoję sugiedojo skautišką giesmę - „Ateina Naktis“.

Ilsėkis ramybėje, miela Audrone. **Sesutė Danutė**

Padėka

Brangiai žmonai, mamytei, močiutei, seseriai ir tetai

a. † a. Audronei Kovalskienei

mirus, širdingai dėkojame visiems už pareikštą užuojautas, asmeniškai, atvirukais ir per spaudą.

Jūras ir Arūnas Kovalskiai,
anūkai, Danutė Lynkienė,
Loreta Tigani ir Rita Caldwell

Jurgiui Krasauskui mirus Lietuvoje

giliai užjaučiame jo sūnų Stasį ir šeimą.

Lydija Petrus
Marytė Saženis
Monika ir Feliksas Sodaičiai

Senjorų savaitės paminėjimas 7 - 14 spalio 2007 m.

V.L.P. Sąjunga ruošia **Dailės darbų parodą**

š.m. spalio mėnesio 7-ta d., 12-4 val p. p.

Simonds Catholic College General purpose Room,

273 Victoria Street, West Melbourne

(Šalia Šv. Marijos Jūros Žvaigždės Bažnyčios,

kur vyksta lietuvių sekmadieninės pamaldos)

Langvi u•kand•iai su kava ar arbata - \$5- Aukos Jaunimo Kongresui.

Laukiame visų!

Dėl informacijos kreipkitės pas Ireną Tamošaitienę 9848 2963, arba pas Aldoną Vyšniauskienę 9467 4945.

V.L.P. Sąjunga

Aukos „Tėviškės Aidams“

\$15 B. Mališauskas, Tas., \$10 J. Jakomas WA, po \$5 L. Gaigalas, A. ir N. Bučinskas NSW, ir P. Baltutis, Vic.

Dėkojame visiems aukotojams, kartu prisuitusiems prenumeratas.

Spaudos vėjui gauta papildomų aukų. Nuoširdžiai dėkojame Adelaidės parapijiečiams ir kunigui J.N. Petraičiui, MIC už \$50. Iš Adelaidės šiemetinė auka vėjui yra \$650.

Kompiuterio išlaidas padengti:

\$100 L. Budzinauskas, ACT; \$50 Pranas ir Zita Andriukaičiai, NSW ir \$100 Sydnejaus Katalikų Kultūros Draugija.

Nuoširdžiai dėkojame.

ALKF valdyba ir „Tėviškės Aidų“ dabuotojai

Nuotrupos iš kelionės užrašų...

Man būnant Los Angeles (Kalifornijoje) "Caesars Motel/Hotel" 2002 m. žydų TV programa kreipėsi į amerikiečius, galinčius paaukoti \$300 vienam asmeniui ir šeimai \$750 iš buvusios Sovietų Sąjungos nuo racizmo ir persekiojimo norintys atvykti į Izraelį ir pradėti naują gyvenimą. Laikas trumpas, nes siena gali vėl būti uždaryta.

Miami orouoste pasiūlo užleisti lėktuve vietą su atlygiu \$300, kelionę atidedant sekančiam skrydžiui. Gaila, kad negaliu pasinaudoti siūlomais pinigais, nes nusileidęs "Port of Spain" turiu tik pora valandų iki išvykimo į "Amazing Grace".

Atvykęs į JAV jaučiuosi gerai. Gal būtų todėl, kad yra mano senų amerikiečių giminių. Tai JAV veteranai - mano tėvo dėdės - Lietuvos knygnešys Jonas Česna, Brooklyne, lietuvių veikėjas Ignas Česna, Pijus Česna - klebonas lietuvių parapijos Mahoney City, PA angliakasių mieste.

St. Lucia, Rodney Bay plaukėme valtyje. Istorijoje angliai kovojo su prancūzais už cukrinių nendrių plantacijas. Panaikinant negrų vergiją, JAV nutraukė bananų supirkimą (Free trade abolished)

Ant denio sutikau kanadietį dirbusį "Snowy Mountain Scheme" Australijoje - vietinis eskursijos vadovas vedęs vokietaitę iš Wuntzburgo. Jo duktė kalba vokiškai, angliškai ir vietine kalba.

Šį kelionės laikotarpį "Amazing Grace" laivą buvo išsinuomavę 87 švedai.

Buvome pakviesti apsilankyti kitame Windjammer (tos pačios Windjammer Barefooted Cruises) burlaivyje.

R. Česna prie laivo "Amazing Grace"

"Amazing Grace" laivo gydytojas (buvęs jūrininku) pasakojo, kad per Vietnamo karą jo dalinio "Afroamerican G.I.s" kariai norėdavo gauti penkių dienų leidimą praleisti Australijoje. Jam buvo įsakyta išduoti tik anglakeltų, nes Australijos valdžia tokių "poilsiautojų" nepageidavo.

Kitaip buvo su "Asian G.I.s" - jie penkias dienas praleisdavo Havaii.

St. Barts saloje dominuoja švedų palikti architektūriniai pastatai. Man teko pamatyti čia patį pirmąjį 50 c. euro. Stebėjau krabų lenktynes. Labai įdomios lenktynės - įeigu jums pasiūlytų jas stebėti - neatsisakykit!

"Amazing Grace" laivo įgulos alga \$125 mėnesiui. Įgula yra iš salų.

Lankiausi vėl "Flying Cloud" burlaivyje. Laive likęs švedas pasakojo apie lietuvių nusikaltimus Švedijoje. Man esančiam lietuviui buvo labai nemalonu klausytis apie tautiečius.

Porto Plata "Amber Museum" mačiau gintaro gabalus susimaišiusius su dujomis ir ugniakalnio lava ir vabzdžiais. Pusiau juodi ir pusiai geltoni. Tai nepakartojamas, nuostabūs gamtos gaminiai.

"Great Ingagna, Bahamas" plokščia nuo ugniakalnio išsiveržimo. 40 mylių nuo Guantanamo stovyklos

Lietuvačiai filmuoja muštynes, užsieniečiai - mūsų istoriją.

Mindaugas KLUSAS

Filmo "Raudonasis teroras gintarinėje pakrantėje" kūrėjai Dominikonai David O'Rourke iš Kalifornijos ir Ken Gumbert iš Rodo salos didžiuojasi, kad su jais susitiko ir Lietuvos prezidentas V. Adamkus.

Pastarosios dienos visa Lietuva aptarinėjo internete išplatintą vaizdelį, kaip kaimo

D. O'Rourke, prezidentas V. Adamkus ir K. Gumbert

"erelis" talžė savo sugyventinę. Vieni piktinosi demonstruojamu smurtu, kiti tais, kurie tą smurtą paviešino pasaulyje. Interneto svetainei "You Tube" kiekvienas gali nusiųsti nufilmuotus kadrus, jei nori, kad juos pamatytų kuo daugiau žmonių. Kodėl gi lietuvačiai ten siunčia tarpusavio muštynių vaizdus, o užsieniečiai stengiasi pasakoti mūsų pačių istoriją? LŽ pasidomėjo šiuo metu "You Tube" pristatomo 6 min. filmuko "Raudonasis teroras gintarinėje pakrantėje" atsiradimo istorija bei jo autoriais.

Dominikonai D. O'Rourke ir K. Gumbert kuria dokumentinį filmą apie sovietinę okupaciją, KGB represijas Lietuvoje ir pasipriešinimo judėjimą. Juosta "Raudonasis teroras gintarinėje pakrantėje" (Red Terror on the Amber Coast) atspindės mums pažįstamus, mūsų tėvų ir senelių išgyventus ir pergyventus, tačiau, kūrėjų

įsikūrę 60,000 flamingų - nepakartojamas grožis!

"Freetown Bahamas" Bazare, lauke ant kėdžių sėdinčiom damom suka plaukus. Užklausiui - "kiek kainuoja?" Atsakė - "atsivesk savo žmoną ir nustatysime kainą." Pastebėjau, kad bazare siūlo papigintas keliones. Išplaukus į jūrą, Janet Jarvis - anglė paleido iš narvelio devynis balandžius. Vėliau buvo pranešta, kad visi laimingai sugrįžo į namus. (Bus daugiau)

teigimu, vakariečiams visiškai nežinomos istorinius įvykius.

"Jungtinės Amerikos Valstijose ir Vakaruose gerai žinome, ką padarė Hitleris. Tačiau mažai apie tai, kas Sovietų sąjungoje dėjos Stalino valdymo metais", - sakė dokumentinės juostos prodiuseris ir scenaristas David O'Rourke.

Filmo idėja gimė per pirmąją tėvo Davido viešnagę Lietuvoje 1999 metais. Apisotojės dominikonų namuose šalia Lukiškių aikštės, ankstų rytą amerikietis nusprendė paieškoti kavinės. Ką tik atvykęs iš Kalifornijos, jautėsi prastai - kamavo 10 valandų laiko skirtumas. Išėjęs į Gedimino prospektą atsidūrė priešais buvusius KGB rūmus. Tėvas David sakė žinojęs šio pastato praeitį, todėl labai nustebė, kai vos stumtelėdus rūmų durys pravirė. Amerikietis perėjo vestibulį, nusileidė laiptais. Apačioje tvyrojo tamsa, tačiau jis apčiuopė jungiklį ir įjungė šviestą. "Dvi valandas klaidžiojau po žemėmis. Tai, ką išvydau, padarė man siaubingą įspūdį, - pasakojo kunigas. - Esu rašytojas, išleidau daug knygų, dirbau žurnalistu. Pajutau, kad tai, ką matė šios kameros, privalau papasakoti visiems." Iš pradžių D. O'Rourke ketino kurti fotoesė ir pabandyti to meto istoriją įamžinti nuotraukose. Bet kai Vilniuje apsilankė jo draugas Ken Gumbert, vyras nusprendė, kad KGB istorija Lietuvoje turi būti papasakota dokumentinėje juostoje... (Sutrupinta) "Lietuvos Žinios"

Palkalbėkime apie sveikatą...

Alvyda Pilkauskienė. Pyktis labiau kenkia sveikatai

Kiekvienas •inome, kas yra pyktis, ir kiekvienas esame jį pajutęs. Kaip bet kuri kita emocija, pyktis sukelia tam tikrų fiziologinių pokyčių: supykus į kraują plūsteli adrenalinas, padažnėja širdies susitraukimų dažnis, kvėpavimas, įsitempia raumenys, padidėja prakaitavimas, keičiasi mąstymo veikla, nuslopinama virškinimo ir medžiagų pasisavinimo procesai.

Ši emocija būseną gali svyruoti nuo švelnaus suirzimo iki nevaldomo siautėjimo. Dėl šio jausmo gali kilti įvairiausių problemų: konfliktai darbe, pasikeisti tarpasmeniniai santykiai, galiausiai pyktis gali visiškai pakeisti mūsų gyvenimo kokybę.

„Lygios galimybės“ pykti

Tiek, kiek pyktis kenkia vyro sveikatai, tiek pat jis kenkia ir moters sveikatai. Mokslininkai nurodo, kad konfliktų su vyrais metu pyktį užgniaužiančios moters dažniau miršta nuo širdies ir kraujagyslių sistemos ligų ir vėžio nei tos, kurios besibardamos išlieja savo pyktį. Galima sakyti, kad pradėjus moterims būna mažesnė rizika susirgti širdies ligomis, tačiau, gyvenamos „kaip kare“, ilgainiui jos pasiekia tokį pat rizikos laipsnį, kaip ir vyrai.

Pykčiui išreikšti reikalingi tam tikri suvaržymai, ribos, kurių negalima nepaisyti. Nes pykčio išlėjimas šeimoje - šaukimas ir plūdimasis, nieko neišspręsdamas, gali tapti

santykių pablogėjimo, susvetimėjimo priežastimi. Kai į šį ratą įtraukiami vaikai, sukuriama psichologiškai ydinga aplinka naujos asmenybės vystymuisi. Mažas vaikas tikrai nesupras, kodėl mamytė, supykusi ant tėčio ar ant viršininio, šaukia ant savo vaikučių. Kada tai vyksta, o tai vyksta labai dažnai, pradeda vyniotis naujas problemų kamuolys, apimantis kaltės jausmo atsiradimą, vedantį į neurozes ir depresijas.

Pykčio gesinimas

Taigi, ką mes galime padaryti? Pažadėti sau niekada nepykėti? Ne, šito bandyti nevertėtų, nes pyktis yra natūrali mums duota emocija, ir mes vis tiek pyksime - kiekvienas žmogus tai daro. Taip pat nereikia stengtis užgniaužti pykčio savyje, kad jausmai sugrauztų iš vidaus. Pykčio slopinimas žaloja labiau negu jo išlėjimas. Pykite, kai jus kas nors provokuoja, bet neišlikite pikti! Kuo greičiau „atvėskite“! Po to nustatykite pykčio šaltinį ir pašalinkite jį, išsiaiškindami iškilusią problemą.

Skubėkite atvėsti

Jei vyras būdingesnis nesuvaldymas, tai įpykusios moters išlieka susijaudinusios valandą ar net ilgiau. Per šį laikotarpį organizmui padaroma daug žalos. Tokiu metu pats veiksmingiausias

dalykas - fizinis krūvis: pasivaikščiojimas, plaukymas, kilimų siurbimas... Bet koks fizinis krūvis padės jums nusiraminti ir, svarbiausia - išsaugoti sveikatą.

Padarykite „minutės pertraukėlę“

Pykčio priežastis dažnai būna kas nors mūsų darbo aplinkoje. Bet įstaiga, ko gero, nėra patogi vieta, kur galėtum išsikrauti, skaičiuodamas nubėgtus kilometrus. Jei nugirdote kolegą nemaloniai jus apkalbant, išieikite kuriam laikui į parką ar tiesiog į lauką.

Ten, kur negalite atlikti paprasčiausių fizinio pratimų, raskite vietelę, kur galėtumėt medituoti ar užsiimti kita atsipalaidavimo technika. Jei susirinkimo metu viršinininkas jus kritikuoja ir jūs paprasčiausiai neturite galimybės pakilti ir išeiti, bent įsivaizduokite paliekantis kambarį ir atsiduriantis kur nors nuošaliau.

Neįsileisk pykčio ir piktų žmonių

Apsupkite save laimingais žmonėmis. Jei nenorite būti piktas, stenkitės bendrauti su nepiktais žmonėmis. Žmonių nuotaika ir elgesys yra užkrečiami. Aišku, tai nereiškia, kad reikia stengtis būti apsupant nuobodžiai pozityvių žmonių. Sveikiausia bendrauti su optimistiškais, racionaliai galvojančiais ir mokačiais spręsti problemas žmonėmis.

Pykčio gydymas

Jei negalite susidoroti su pykčiu ir trinka sveikata, derėtų apsilankyti pas psichoterapeutą ar psichiatrą. Jis padės surasti tikrąsias pykčio priežastis, paskirdamas reikalingus tyrimus bei konsultacijas, o esant reikalui, ir gydymą. Jei esate jautri, „greitai supykstanti ir lėtai atvėsanti asmenybė“, ypač svarbus magnis (Mg). Jis palaiko normalų impulsų plitimą smegenyse ir ląstelėms reikalingos energijos gamybą, reguliuoja streso hormonų išsiskyrimą, mažina kraujagyslių spazmus. Jei magnio organizme labai mažai, jo stygiaus simptomai gali pasireikšti net ir nestiprios emocijinės įtampos metu. Kai vartojama tablečių, kurių sudėtyje yra ne tik Mg, bet ir vitamino B6, poveikis būna stipresnis, nes vitaminas B6 - tai centrinei nervų sistemai labai svarbi medžiaga. Svarbu žinoti, kad, kovojant su stresu, magnio preparatų reikia vartoti pakankamai ilgai - 1-2 mėn.

Atminkite

Pykčio pašalinti neįmanoma ir nėra protinga mintis bandyti šito siekti. Nepaisant kiekvieno iš mūsų pastangų, pasaulyje vyks dalykai, keliantys pasipiktinimą, ir dažnai tas pyktis bus labai teisėtas ir pagrįstas. Bet, kontroliuodami savo pyktį ir nukreipdami jį teisinga linkme, galite padaryti savo gyvenimą sveikesnį ir laimesnį ilgame, pilname įvykių kelyje. „Sveikas •mogus“